

EEN VERHANDELING OVER HET HUIS DES WOUDS VAN LIBANON.

HOOFDSTUK 1.

Evenals Salomo een huis voor Farao's dochter, en dat, hetwelk het huis des Heeren genoemd wordt, bouwde, evenzo bouwde hij een huis in Libanon, genaamd 'Het Huis des Wouds van Libanon.' 1 Koningen 7:2.

Sommigen hebben, naar ik merk, gemeend, dat dit huis, genaamd 'het huis des wouds van Libanon' geen ander was dan dat, hetwelk de tempel te Jeruzalem genoemd wordt, en dat het 'het huis des wouds van Libanon' genoemd werd, omdat het gebouwd was van het hout, dat daar groeide. Maar dat Salomo een ander dan dat, namelijk een in Libanon bouwde, is duidelijk, en dat wel uit hetgeen hier volgt:

Ten eerste. Het huis in het woud van Libanon wordt vermeld als een ander naast dat, hetwelk de tempel des Heeren genoemd wordt, en dat ook wanneer er van de tempel en zijn voltooiing gesproken wordt, ja, het wordt vermeld met een 'ook', als een nieuw en ander huis, naast de tempel des Heeren. 'In het vierde jaar', zegt de tekst, 'werd de grond van het huis des HEEREN gelegd, in de maand Ziv, en in het elfde jaar, in de maand Bul, welke is de achtste maand, was dit huis volmaakt, naar al zijn stukken en naar al zijn behoren: alzo heeft hij zeven jaren daaraan gebouwd.' 'Maar aan zijn huis bouwde Salomo dertien jaren en hij volmaakte zijn hele huis. Hij bouwde ook het huis des wouds van Libanon, ' enz. 1 Koningen 6:37-38, 7:1-2. Kan er nu iets duidelijker zijn? Wordt hier niet het huis des wouds van Libanon vermeld als een ander, naast de tempel? Hij bouwde de tempel, hij bouwde zijn eigen huis, hij bouwde ook het huis des wouds van Libanon.

Ten tweede. Het is duidelijk door het verschil van hun afmetingen. De lengte van de tempel was zestig ellen, maar de lengte van het huis des wouds van Libanon was honderd ellen, zodat het huis des wouds van Libanon te dien opzichte veertig ellen meer was dan dat, hetwelk de tempel van Salomo genoemd wordt. De breedte van de tempel van Salomo was twintig ellen, maar de breedte van het huis des wouds van Libanon was vijftig ellen, en gelijk er onderscheid is tussen zestig en honderd, zo is er ook onderscheid tussen twintig en vijftig. Wat aangaat hun hoogte waren zij beide gelijk, maar gelijkheid in hoogte kan hen evenmin dezelfde maken als een leeftijd van twintig jaren van twee personen hen een en dezelfde persoon maken kan.

Hun voorhuizen verschilden ook in grote mate, het voorhuis van de tempel was maar twintig ellen in lengte, maar de lengte van dat van het huis des wouds van Libanon was vijftig ellen. Zodat hier ook een verschil is van dertig ellen. Het voorhuis van de tempel was maar tien ellen breed, maar het voorhuis van het huis des wouds van Libanon dertig ellen. Wie, zeg ik, die deze ongelijkheid beschouwt, kan nu tot het besluit komen, dat het huis des wouds van Libanon geen ander was dan dat, hetwelk de tempel van Jeruzalem genoemd wordt? Vergelijk voor dit alles 1 Koningen 6:2-3 met 7:2-6.

Ten derde. Als gij hier bijvoegt de verschillende bouwde van de huizen, zal het voldoende blijken, dat zij niet een en dezelfde waren. Het huis des wouds van Libanon was gebouwd op vier rijen van cederen pilaren, maar wij lezen niet van zodanige pilaren, op welke de tempel stond. De vensters van het huis des wouds van Libanon stonden in drie rijen, uitzicht tegenover uitzicht, maar wij lezen niet van zo iets in de tempel. De tempel had twee pilaren voor de deur van zijn voorhuis, maar wij lezen daar niet van voor de deur van het voorhuis van het huis des wouds van Libanon. In het zesde en zevende hoofdstuk van het eerste boek der Koningen worden deze twee huizen in betrekking tot hun bouwde nauwkeurig beschreven, zodat hij, die er lust toe heeft, kan nazien en onderzoeken of ik hieromtrent niet de waarheid gezegd heb.

HOOFDSTUK 2.

WAARVAN HET HUIS DES WOUDS VAN LIBANON EEN TYPE WAS.

Dat het huis des wouds van Libanon een betekenis had, mij dunkt, dat is klaar en duidelijk, ook zouden wij, indien dit niet het geval was, daarvan niet zulk een bijzondere omschrijving hebben in het heilige Woord van God. Ik lees slechts van vier gewrochten der bouwkunst, welke op een bijzondere wijze, wat aangaat hun bouworde, onderscheidenlijk behandeld worden. De tabernakel is een, de tempel het tweede, het voorhuis, hetwelk hij bouwde voor zijn troon, zijn troon des gericht, het derde, en dit huis des wouds van Libanon is het vierde. Van de eerste drie nu, te weten, van de tabernakel, de tempel, het voorhuis en de troon, zeggen wijze mensen, dat ze zinnebeeldig zijn, en daarom is het hier ook zo mee.

Ten eerste. Ik zal het dus als toegestemd beschouwen, dat het huis des wouds van Libanon een betekenis had, ja, dat het een voorstelling was van de kerk, evenals de tempel te Jeruzalem, ofschoon niet onder dezelfde beschouwing. De tempel was een voorstelling van de kerk onder het evangelie, zoals zij betrekking heeft op de Godsverering, maar het huis des wouds van Libanon was een voorstelling van die kerk, zoals zij wordt aangevallen om haar Godsverering, zoals zij daarom wordt vervolgd. Of neem het nader uitgedrukt aldus: Ik beschouw dit huis des wouds van Libanon als een type van de kerk in de woestijn, of in die staat, waarin zij met zakken is omgord.

Wij lezen, voor dit huis was gebouwd, dat er een kerk was in de woestijn, en eveneens, nadat dit huis was gesloopt, dat er een kerk zou zijn in de woestijn. Handelingen 7:38, Openbaring 12:14. Maar wij beschouwen nu die woestijn-staat, waarin de kerk van het Nieuwe Testament verkeert, en besluiten, dat dit huis des wouds van Libanon een type en een voorstelling daarvan was, dat is van haar woestijn-staat. En mij dunkt, dat al aanstonds de plaats, waar dit huis gebouwd was, zo iets te kennen geeft, want dit huis was niet gebouwd in een bewoonde plaats, een stad, enz., zoals het geval was met dat huis, hetwelk de tempel des Heeren genoemd wordt, maar het was gebouwd in een soort van een woud, een wildernis, het was gebouwd in het woud van Libanon, aan hetwelk die woorden rechtstreeks schijnen te beantwoorden: ‘En der vrouw, ‘der kerk, ‘zijn gegeven twee vleugels van een grote arend, opdat zij zou vliegen in de woestijn, in haar plaats.’ Openbaring 12:14. Een woestijn-staat is een staat van verlatenheid, van aanvechting, van droefenissen en vervolgingen. Jeremia 2:6. Al hetwelk overvloedig te kennen gegeven wordt door het dragen van en het profeteren in linnen zakken van de getuigen en daardoor ook wordt uitgedrukt. Openbaring 11.

Hieraan beantwoord het woord van de profeet, betreffende dit huis des wouds van Libanon, waar hij zegt: ‘Doe uw deuren open, o Libanon! opdat het vuur uw cederen vertere.’ En wederom: ‘Huult, gij dennen! omdat de cederen gevallen zijn.’ Zacheria 11:1-2. Wat kan bepaalder en duidelijker zijn? De profeet klopt hier aan de deur van het huis des wouds van Libanon en vertelt het, dat zijn cederen ten vure gedoemd zijn, hetwelk ook zo duidelijk mogelijk beantwoord wordt door de vlammen, aan welke zo velen van de cederen van Libanon, ik bedoel Gods heiligen, gedurende vele honderden van jaren overgeleverd zijn wegens hun belijdenis, en door welke, zoals het heet bij een andere profeet, zij gevallen zijn, vele dagen. Daniël 11:39. Ook toen de koning van Assyrië met zijn leger opkwam tegen Jeruzalem, was dit zijn grootspraak: ‘Ik heb met de menigte van mijn wagens beklommen-de zijden van Libanon, en ik zal zijn hoge cederbomen-afhouwen.’ Jesaja 37:24.

Wat was deze koning van Assyrië anders dan een type van het beest, waarvan melding gemaakt wordt in het Nieuwe Testament? Nu, zegt hij, ik zal de cederen van Libanon, die in onze evangelie-tijden de groten van de kerk van God zijn, neervellen. En wederom zeg ik: daar hij in

het bijzonder melding maakt van Libanon, bedoelt hij dat huis, hetwelk Salomo daar bouwde, hetwelk gebouwd was als een versterking om de godsdienst van de tempel te verdedigen, evenals de heiligen nu in de woestijn van het mensdom gesteld zijn ter verdediging van het evangelie. Maar straks meer hierover.

Dit huis dus was gebouwd om aanvallen te doen en aangevallen te worden, evenals het met de kerk in de woestijn het geval is, en hierom wordt de staat van dit huis vergeleken met de toestand van een vrouw, die in barensnood is en met haar smarten worstelt, gelijk wij ook de staat van de kerk in de woestijn bevinden te zijn. 'O gij, die nu op de Libanon woont, en in de cederen nestelt! hoe begenadigd zult gij zijn, als u de smarten zullen aankomen, het wee als van een barend vrouw!' Jeremia 22:23. En wederom: 'Voorwaar, voorwaar Ik zeg u, dat gij zult schreien en klaaglijk wenen, ' en droefheid hebben als een barend vrouw. Johannes 16:20-22. Zeer wel beantwoordende aan de toestand van haar, die, barensnood hebbende, en 'zijnde in pijn om te baren, ' zelfs in die toestand de draak nog voor zich had staan, die met open mond haar vrucht zocht te verslinden, zodra die geboren was. Openbaring 12:1-6.

Daarom, wederom, dat, wanneer Christus Zijn bruid te voorschijn roept om te lijden, Hij haar roept of trekt uit zijn huis in Libanon, om van de hollen der leeuwen, van de bergen der luipaarden te zien naar de dingen, die onzichtbaar zijn, evenals Paulus zei, toen hij in droefheid verkeerde: 'Aangezien wij niet aanmerken de dingen, die men ziet.' Hooglied 4:8, 2 Corinthiërs 4:18. Hij trekt hen vandaar uit, zeg ik, als schapen, die aangewezen zijn voor de slachtbank, ja, Hij gaat hun voor, en zij volgen Hem daarheen.

Ook drukt de profeet, wanneer hij de droefenissen der kerk voorzegt, dit uit door de val van de cederen van Libanon, zeggende: De Heere zal de verwarde struiken des wouds omhousen met ijzer, een weinig tevoren genoemd de bijl en de zaag. En de Libanon zal vallen door de Heerlijke. Jesaja 10:15, 34. En wederom, 'Het land treurt, het kweelt, de Libanon schaamt zich, hij verwelkt.' Jesaja 33:9.

Denken wij, dat de profeet hier profeteert tegen bomen, tegen de natuurlijke cederen van Libanon? Neen, neen, het is een profetie betreffende de staat van droefheid en vervolging van de kerk in de woestijn, waarvan Libanon, ik bedoel dit huis des wouds van Libanon, een voorstelling was.

Ook wanneer God de vijanden van Zijn kerk in de woestijn bedreigt met Zijn oordelen, omdat zij zo wreed tegen haar te werk gaan in de dag van haar verlatenheid, noemt Hij die oordelen het geweld van Libanon. Dat is, bij wijze van vergelijking, zulk als het geweld, dat Libanon aangedaan was. 'Want het geweld, dat tegen Libanon begaan is, zal u bedekken, en de verwoesting der beesten zal ze verschrikken, om des bloeds wil der mensen, en des gewelds in het land, de stad en aan alle inwoners daarvan.' Habakuk 2:17. Dit is gelijk het woord: 'Vergeldt haar, gelijk als zij u vergolden heeft, en verdubbelt haar dubbel, naar haar werken.' Openbaring 18:6. Dit doet de kerk door haar gebeden. 'Het geweld, dat mij in mijn vlees is aangedaan, zij op Babel! zegge de inwoners van Zion, en mijn bloed zij op de inwoners van Chaldea! zegge Jeruzalem.' Jeremia 51:35. En dan zal vervuld worden hetgeen geschreven is: Zie, wat zij deden aan Libanon, zal gedaan worden aan hen. Obadja 15, Ezechiël 35:14-15.

God heeft Zijn tijd om het kwaad, dat de vijanden doen aan Zijn kerk, op hun hoofd te doen weerkeren, en Hij zal het doen, wanneer de tijd daarvoor gekomen is, en deze vergelding wordt genoemd het bedekken van hen met het geweld van Libanon, of dat geweld, hetwelk aan haar getoond is in de dag van haar benauwdheid. Het is nog verder duidelijk, dat dit huis des wouds van Libanon een type was van de kerk in de woestijn:

1. Omdat zij een toren, of plaats van versterking en verdediging genoemd wordt, dezelfde term, die gegeven wordt aan de kerk in een staat van gevangenschap. Hooglied 7:4, Micha 4:8-10. Want evenals de kerk in de woestijn vergeleken wordt met een barend vrouw om haar vruchtbaarheid naar God in haar kommervolste toestand te tonen, zo wordt zij een toren

genoemd om haar sterkte en moed voor God en Zijn waarheid tegen de antichrist te tonen. Ik zeg dus, dat zij bij deze beide vergeleken wordt in de laatst aangehaalde schriftplaats, welke gij kunt nazien als gij lust hebt. Een toren is een plaats waar zij, die in kommer en ellende verkeren, worden opgenomen, en zo is het met de kerk onder de woede van de antichrist, ja, en ofschoon het de enige plaats is, op wier verderf en ondergang de vijand het gemunt heeft, is het evenwel de enige veilige plaats in de wereld.

2. Deze toren, dit huis des wouds van Libanon, schijnt zo gebouwd te zijn, dat zij uitzag op Damascus, de hoofdstad van de koning van Assyrië, en als zodanig was het een zeer voortreffelijk type van de geest en de bedoeling van de kerk in de woestijn, die opgericht en gebouwd is om de antichrist in het aangezicht te weerstaan. Hierom noemt Christus enige van de trekken van Zijn kerk, en vergelijkt ze hiermee. 'Uw hals, ' zegt Hij, 'is als een elpenbenen toren, uw ogen zijn als de vijvers te Hesbon, bij de poort van Bath-rabbim, uw neus is als de toren van Libanon, die tegen Damascus ziet.' Hooglied 7:4.

Uw neus, dat grote sieraad van uw lieflijk aangezicht, is als een toren, die die kant heen ziet, zodanig geplaatst, zoals Christus zegt van de zijne, als een kei of vuursteen. En dit is een bevallige trek in de kerk, dat haar neus staat gelijk een toren, of, zoals hij op een andere plaats zegt, gelijk een beschutte, koperen muur tegen Damascus, de metropolis van haar vijand, 'want het hoofd van Syrië is Damascus.' Jesaja 7:8.

En gelijk Christus aldus Zijn kerk vergelijkt, zo keert zij de zaak om en vergelijkt het aangezicht van haar Heer daarmee, zeggende: 'Zijn schenkels zijn als marmeren pilaren, gegrond op voeten van het dichtste goud, Zijn gestalte is als de Libanon, uitverkoren als de cederen.' Hooglied 5:15. Aldus wordt in Libanon, in dit sterke huis, de voortreffelijkheid van de kerk en de schoonheid van Christus gevonden, doordat zij beiden als een rots, met majesteit en heerlijkheid, tegenover de vijanden der waarheid staan. 'Het aangezicht des Heeren is tegen diegenen die kwaad doen.' Zijn schenkels worden vergeleken met pilaren, en pilaren waren het, die dit huis, deze toren, ondersteunden, die zo sterk was gebouwd met zijn front tegen des vijands land.

Ten tweede. Dat dit huis des wouds van Libanon een type was van de kerk in kommer en droefheid, blijkt nog verder, doordat er in het bijzonder van zijn cederen gezegd wordt, dat zij zich verheugen bij de val van Babel. 'Ook verheugen zich de dennen over u, en de cederen van Libanon, zeggende: Sinds dat gij daar neerligt, komt niemand tegen ons op, die ons afhouwe.' Jesaja 14:8. Dit geschiedt bij de verwoesting van Babel, de type van dat, hetwelk de antichrist genoemd wordt.

Maar waarom zou hier van Libanon, van de cederen in Libanon, op een bijzondere wijze gezegd worden, dat zij zich verheugen over haar neerstorting? Ongetwijfeld om te tonen, dat, daar de vijand op Jeruzalem lostrok, Libanon en het huis aldaar in het bijzonder daarvoor roken moesten. Jesaja 37:24, Jeremia 22:23, Zacheria 11:1. Dit beantwoordt aan het woord: 'Verheug u over haar, gij hemel, en gij heilige apostelen en profeten, want God heeft u op haar gewroken.' Daarom wederom, dat wanneer Hij spreekt van het geven van heerlijkheid aan Zijn bedroefde kerk voor al de kommer en ellende, welke zij heeft uitgestaan in haar getuigen voor de waarheid tegen de antichrist, Hij ze de heerlijkheid van Libanon noemt. Dat is, zoals ik het beschouw, de heerlijkheid, die haar toebehoort voor de droefenissen, welke zij onderging voor Zijn naam. 'De heerlijkheid van Libanon is haar gegeven.' Jesaja 35:2. En wederom, 'De heerlijkheid van Libanon zal tot u komen.' Jesaja 60:13. Dit zijn beloften aan de kerk voor het ondergaan van droefenissen, en deze worden haar gedaan als dragende de naam van Libanon, die haar type was in die verwoestingen, welke daarin werden aangericht, toen de vijand, zoals ik zei, van ouds de kerk aanviel.

Aldus heb ik u door deze weinige regels getoond, dat er een gelijkenis was tussen dit huis in het woud van Libanon en onze evangelie-kerk in de woestijn. Ook behoeven wij er niet over te

vallen, omdat dit woord huis er niet op elke plaats in het bijzonder, waarvan deze droefheid of vreugde van Libanon melding gemaakt wordt, bijgevoegd wordt, want het is de gewoonte bij de Heilige Geest om, wanneer Hij Zijn aanspraak richt tot een mens, te spreken alsof Hij sprak tot een boom, en wanneer Hij Zijn woorden richt tot een koning, te spreken alsof Hij het koninkrijk bedoelde, alzo, wanneer Hij spreekt van het huis, te spreken als tot het woud van Libanon. Voorbeelden zouden er vele kunnen worden bijgebracht.

HOOFDSTUK 3.

VAN DE GROOTTE VAN HET HUIS DES WOUDS VAN LIBANON.

Het huis des wouds van Libanon was veertig ellen langer dan de tempel te Jeruzalem, om te tonen, dat de kerk in de woestijn zich meer zou uitbreiden en veel groter zijn dan zij, die vrede en voorspoed had. En evenals zij veertig ellen langer was, zo was zij dertig ellen breder, al weer tonende, dat zij zich naar alle kanten zou uitzetten. Hierom wordt er gezegd van hen, die uit de grote verdrukking kwamen, dat zij, vergeleken met anderen, een ontelbare menigte zijn of een schare, die niemand tellen kan uit alle natiën, en geslachten, en volken, en talen. ‘Deze, ‘ wordt er gezegd, ‘zijn het, die uit de grote verdrukking komen, en zij hebben hun lange kleren gewassen, en hebben hun lange kleren wit gemaakt in het bloed des Lams. Daarom zijn zij voor de troon van God.’ Openbaring 7:14, 15.

De kerk, zoals zij betrekking had op de eredienst des tempels, was beperkt tot het land Kanaän, maar onze Nieuw-Testamentische kerk der vervolging is verstrooid onder de natiën, gelijk een kudde schapen verstrooid is in een woud of in een woestijn. Hierom wordt er van hen gezegd, dat zij zijn in ‘de woestijn der volken, ‘ gepast beantwoordende aan dit huis des wouds van Libanon. Ezechiël 20:35-37. Maar ofschoon het huis in lengte en breedte de tempel van Jeruzalem overtrof, zo waren zij toch in betrekking tot hun hoogte dezelfde, om ons te tonen, dat, wat daden die in de woestijn doet boven hetgeen zij in staat geweest zijn te doen, die niet in die toestand geweest zijn, evenwel de natuur van hun genade dezelfde is, Romeinen 15:27, 1 Petrus 1:2.

Maar, zeg ik, wat aangaat de lengte en de breedte, dan overtreft de kerk in de woestijn meer dan het huis van het woud van Libanon die van de tempel te Jeruzalem, gelijk geschreven is: ‘De kinderen der eenzame zijn meer dan de kinderen der getrouwde, zegt de HEERE.’ En wederom: ‘Gij zult uitbreken ter rechter- en ter linkerhand, en uw zaad zal de Heidenen erven, en zij zullen de verwoeste steden doen bewonen.’ Jesaja 54:1-3 .

Dit wordt gesproken van de kerk in de woestijn, die hoofdzakelijk uit de Heidenen bestond, van welke het huis des wouds van Libanon een voorstelling was, en geeft te kennen, hoe zij ten laatste zich zal herstellen van het juk en de tirannie van de antichrist. En dan zal zij haar tegenstander opzij duwen, zeggende: ‘wijk van mij, dat ik wonen moge.’ Jesaja 49:20. En ik voeg er bij, dat het niet alleen zo prachtig en indrukwekkend was door zijn lengte, en breedte, maar ook door de schrik, die het inboezemde. Het was samengesteld naar de wijze van een kasteel of sterkte, zoals vroeger gezegd werd. Het was een toren, gebouwd voor een wapenhuis, want Salomo legde daar zijn twee honderd rondassen en drie honderd schilden van geslagen goud. 2 Kronieken 9:15-16. Deze plaats was dus een schrik voor de Heidenen, aan die zijde van de kerk voornamelijk, omdat zij met haar neus zo geducht tegen Damascus stond, geen wonder dus als de onverzoenlijken tegen hen uitriepen: Te hulp!’ gij Israëlitische mannen, komt te hulp!’ ‘En: ‘Wilt gij tegen de koning rebelleren?’ Handelingen 21:28, Nehemia 2:19.

Want het is de schrik, of de majesteit en kracht, welke God heeft gelegd op de kerk in de woestijn, die de Heidenen zo tegen hen opwekt om haar onder de voet te krijgen. Bovendien hebben zij verkeerde opvattingen omtrent haar, alsof het haar doel was om koningen om te brengen, koninkrijken om te keren, en alles tot verwoesting te brengen en zodoende stellen zij zich tegen haar, ‘roepende: Deze, die de wereld in beroering hebben gesteld, zijn ook hier gekomen. Welke Jason in zijn huis genomen heeft, en al dezen doen tegen de geboden des keizers, zeggende, dat er een andere koning is, namelijk Jezus.’ Handelingen 17:5-7. Inderdaad, reeds de naam van Jezus is de toren van de Christelijke kerk, en datgene, waardoor zij de wereld schrik aanjaagt, maar niet opzettelijk of voorbedachten rade, maar door hun

misverstand, want noch zij, noch haar Jezus, wil haar enig leed doen, niettemin maakt dit haar toch in hun oog ‘verschrikkelijk als slagorden met banieren,’ Hooglied 6:10. Hoe zou zij dan voor een tijd aan de vervolging kunnen ontkomen, want het was de politiek van Jerobeam, 1 Koningen 12:26-28, en het is nog de politiek van de volkeren om zich te beveiligen tegen dit hun ingebeeld gevaar, en derhalve alle middelen te gebruiken, zoals Farao deed, om dit volk goed in de laagte te houden, zeggende: ‘Komt aan, laat ons wijs tegen hetzelfde handelen, opdat het niet vermenigvuldige, en het geschiede, als er een oorlog voorvalt, dat het zich ook niet vervoege tot onze vijanden, en tegen ons strijde, en uit het land optrekke.’ Exodus 1:10.

Maar kon het huis van Libanon, ofschoon een versterkte plaats, Damascus aanvallen? Kon het zich voortbewegen van de plaats, waarop God het had gezet? Het was alleen een plaats tot verdediging voor Juda, of voor de eredienst des tempels. En had de tegenstander de tempeldienst en de aanbidders met rust gelaten, dan zouden de schilden en rondassen in het huis des wouds van Libanon niet tegen hen ontbloot zijn geworden. Hetzelfde kan nu gezegd worden van de kerk in de woestijn: zij zet niet aan tot opstand, zij blijft in haar plaats, laat haar tempel-aanbidders slechts met rust, en het zal net wezen of zij niet in de wereld was, maar als gij haar kwelt en bedroeft: ‘Een vuur zal uit hun mond uitgaan, en zal hun vijanden verslinden, en zo iemand hen wil beschadigen, die moet also gedood worden.’ Openbaring 11:5. En also sterven door het zwaard des Geestes.

Maar omdat er van de wapens van de kerk, ofschoon geen daarvan vleselijk zijn, zoveel gepraat wordt in de wereld, zijn de blinden nog meer bevreesd voor haar dan zij op deze manier kans hebben door haar beschadigd te worden, en daarom hebben zij haar van oudsher maar aldoor beroofd, en uitgeperst, en getracht haar uit te plunderen, hun dienaren zendende, en tot hun schouten en baljuws zeggende: ‘Gaat heen-tot een volk, dat getrokken is en geplukt, tot een volk, dat vreselijk is van dat het was, een volk van regel en regel, en van vertreding, welks land de rivieren beroven.’ Jesaja 18:2. Maar dit volk zal de overhand krijgen, ofschoon niet door wereldlijke macht, haar God zul haar bevrijden. En dan, of te ‘dier tijd zal de HEERE der heerscharen een geschenk gebracht worden van het volk, dat getrokken is en geplukt, en van het volk, dat vreselijk is van dat het was en voortaan, een volk van regel en regel, en van vertreding, welks land de rivieren beroven: tot de plaats van de naam des HEEREN der heerscharen, tot de berg Zion.’ Jesaja 18:7.

Dit nu was de uitdaging van het huis des wouds van Libanon: het was verdedigenderwijze gebouwd, het had een toren, het had wapentuig, zijn toren zag uit op des vijands land. Geen wonder dus, dat de koning van Assyrië zo dreigde, dat hij zijn leger op de zijden van Libanon zou leggen, en dat hij de hoge cederen daarvan zou afhouden. Jesaja 37:24. De grootte dus en het moedbetoon van de kerk, uit oorzaak van haar innerlijke kracht en de kloeke daden, die zij heeft gedaan door lijden, door gebed, door geloof, en door een standvastige verduring van moeilijkheden voor de waarheid, brengt de wereld in het geloof, door hun eigen schuld en het roepen van hun geweten tegen hen vanwege hun ongebondenheden, dat dit huis des wouds van Libanon hen allen zal verderven, wanneer zij zal ontslagen zijn van haar dienstbaarheid. ‘En nu, kom toch,’ zegt Balak tot Bileam, en ‘ervloek mij dit volk,’ of ik hen bijgeval ook mag overwinnen, terwijl, wanneer hij hen met vrede had laten voorbijtrekken, zij geen vinger tegen hem verroerd zouden hebben. Zodat uit al deze dingen blijkt, dat het huis des wouds van Libanon een type was van de kerk in de woestijn.

HOOFDSTUK 4.

VAN DE BOUWSTOFFEN, WAARVAN HET HUIS DES WOUDS VAN LIBANON GEMAAKT WAS.

Het fundament van het huis des wouds van Libanon was van dezelfde grote stenen, welke gelegd waren in het fundament van de tempel des Heeren. 1 Koningen 7:2-11. En dit toont, dat de kerk in de woestijn dezelfde grondslag en dezelfde ondersteuning heeft als de tempel had, die te Jeruzalem was, ofschoon in een staat van zakken, tranen en droefheid, het deel en lot van de kerk in de woestijn, want zij heeft daar reden om te huilen. Zacheria 11:2. Dat nu het fundament hetzelfde is, waar dient dat anders voor dan om eveneens te tonen, dat zij, ofschoon in een toestand van kommer en ellende, voorzeker zal staande blijven: 'En de poorten der hel zullen dezelve niet overweldigen.' Mattheus 16:18. Dat zij uitziet op afgodische volkeren is dus een teken van haar beroeringen, volstrekt geen voorzegging van haar val. Haar Rotssteen is onbeweeglijk, niet gelijk de rotssteen van haar tegenstanders, de vijanden rechters zijnde. Deuteronomium 32:31.

Maar waar ik in het bijzonder de aandacht op vestig is, dat ik in dit huis des wouds van Libanon tot op zekere hoogte niets vind dan pilaren en balken, zwaar timmerhout en dikke balken, en hiervan was het huis gebouwd, pilaren om te ondersteunen en dikke balken om samen te binden, en aldus was het huis volmaakt. Ik lees hier niet van enige versiering, hetzij van de pilaren, de balken, de deuren, de poorten, de wanden of enig deel van het huis, alles was plat en eenvoudig zonder tooi of opschik, gepast de staat van de kerk in de woestijn voorstellende, die bekleed was met zakken en bedekt met as, haar rouwkleren dragende, met tranen op de wangen en een juk of band om haar hals. Jesaja 52:1-2, 61:3.

Uit deze wijze van beschrijving kunnen wij ook opmerken, met welke soort van leden dit huis, deze kerk is versierd. Hier, dat is in het huis des wouds van Libanon, vindt gij, zoals ik zei, pilaren, pilaren vindt gij er, zo ook in de kerk in de woestijn. O, die machtigen en geweldigen, waarvan deze kerk was samengesteld, het waren allen pilaren, sterk, het huis onderschragende tegen wind en weer, niets dan vuur en zwaard kon hen verdelgen. Gelijk dus dit huis bestond uit zwaar timmerhout, zo bestond deze kerk in de woestijn uit reuzen in de genade. Deze mensen hadden het aangezicht van een leeuw, geen vorst, geen koning, geen bedreiging, geen verschrikking, geen marteling kon hen doen bezwijken, zij beminden niet hun leven tot de dood. Zij hebben hun vijanden in het aangezicht uitgelachen, zij hebben getriomfeerd in de vlammen.

Zij waren pilaren, zij waren cederen pilaren, en de ceder is de hoogste boom van de wereld. Dat dit huis gemaakt was van cederhout, dient mogelijk alzo om aan te wijzen, dat in de kerk in de woestijn, hoewel veracht door de mensen, de hoogste volmaaktheid van het goede was, als van geloof, liefde, gebed, heilige wandel, en genegenheid tot God en Zijn waarheid. Want inderdaad, niemand toonde ooit iets dergelijks, niemand toonde ooit hoger cederen dan die, welke in Libanon waren. Niemand toonde ooit hoger heiligen dan die in de kerk in de woestijn. Anderen praatten, deze hebben geleden, anderen hebben gezegd, deze hebben gedaan, deze hebben vrijwillig hun leven in hun hand genomen, want zij beminden het niet tot de dood, en het blijmoedig en in koele bloede afgelegd voor de wereld, God, engelen, en mensen, tot bevestiging van de waarheid, welke zij beleden. Handelingen 15:26, Openbaring 12:11. Dit zijn pilaren, dit zijn inderdaad sterken. Het is dus gepast, dat de kerk in de woestijn, aangezien ze moet gelijken op het huis des wouds van Libanon, van deze geweldigen zou zijn voorzien.

Cederen! Hetzelfde, waarmee het heilige der heiligen in de tempel van binnen was bedekt, en dat huis was een voorstelling van de hemel, om te tonen, dat de kerk van God in de woestijn,

hoe laag en gering dan ook naar het oordeel van de wereld, evenwel de enige hemel is, die God heeft onder de kinderen der mensen. Hier zijn vele naties, vele koninkrijken, vele landen, en vele steden, maar de kerk in de woestijn was slechts een, zij was de hemel die God hier heeft, hierom wordt zij genoemd: 'Gij hemel.' 'Bedrijft vreugde over haar, gij hemel!' Openbaring 18:20. En wederom wordt er, wanneer er oorlog om der wille van de godsdienst in de kerk in de woestijn is, gezegd, dat die plaats heeft in de hemel: 'En er werd oorlog, in de hemel: Michaël en zijn engelen stredden tegen de draak, en de draak streed ook en zijn engelen.' Openbaring 12:7.

De kerk verliest dus niet al haar eretitels, neen, ook niet wanneer zij op het laagste is, zij is nog altijd Gods hemel. Ofschoon zij nu niet een kroon van heerlijkheid moge genoemd worden, toch is zij nog Gods lelie onder de doornen, ofschoon zij niet de kerk van Jeruzalem moge genoemd worden, dan toch de kerk in de woestijn, en schoon zij niet Salomo's tempel moge genoemd worden, dan toch het huis des wouds van Libanon. Cederen! Cederen zijn hoog en lieflijk, en zo is het ook met de leden van de kerk in de woestijn. O, hun geur, hun reuk, hij is geweest, 'als de wijn van Libanon.' Hosea 14:5-7. Zij, die voorgegaan zijn, hebben deze reuk nog nagelaten in de neusgaten van diegenen, die hen overleefden, een reuk, beide welriekend en dierbaar. Dit huis des wouds van Libanon was gebouwd 'op vier rijen van cederen pilaren.' 1 Koningen 7:2. Deze vier rijen waren de grondpilaren, die, waarop de ganse zwaarte van het huis rustte. De Heilige Geest zegt hier van vier rijen, maar Hij zegt niet, hoeveel er in een rij waren.

Maar wij willen veronderstellen, dat zij doelen op de twaalf apostelen, of op de apostelen en profeten, op wier fundament de kerk in de woestijn gebouwd is, gelijk er gezegd wordt bij Efeziërs 2:20. En als dit zo is, dan toont het, dat evenals het huis des wouds van Libanon stond op deze vier rijen van pilaren, evenals de namen der twaalf stammen in vier rijen van kostelijke stenen op Aärons borstplaat stonden, wanneer hij inging in het heilige der heiligen, dat evenzo dit huis, of deze kerk in de woestijn, staat op de leer van de apostelen en profeten. Exodus 28:17, 39:10. Maar omdat er alleen gezegd wordt, dat het stond op vier rijen, volstrekt geen getal bepalende, daarom kunnen wij hieromtrent niets met zekerheid zeggen, echter denk ik dat zulk een gedachte wel een schijn van waarheid heeft, hoewel ik het wil overlaten aan het oordeel van wijzere lieden. 'En het was bedekt met ceder van boven op de ribben, die op vijf en veertig pilaren waren, vijftien in een rij.' 1 Koningen 7:3. Deze pilaren dienen, evenals de anderen, om het huis mee te ondersteunen, gelijk duidelijk is, omdat de ribben of balken, die op de vier rijen van pilaren lagen, tevoren vermeld, ook op deze vijf en veertig lagen.

Het schijnt dus, dat deze vier rijen van pilaren meer aan de buitenkant stonden, dat is, twee rijen aan deze zijde van het huis, en evenzo twee rijen aan gene zijde, en dat die vijf en veertig pilaren, vijftien in een rij, meer binnenwaarts stonden, en zo met de anderen de balken ondersteunden, die er op rustten, zeer wel gelijk aan die pilaren, welke gewoonlijk binnen in onze dorpskerken staan. En als het zo het geval was, dan schijnen de eerste vier rijen een wacht te zijn voor deze, doordat ze, meer aan de buitenkant van het huis staande, bloot stonden voor het weer, en dichter stonden bij de eerste nadering van de vijand.

Dit dient mogelijk om te tonen, dat de apostelen in hun leer niet slechts een fundament of grondslag zijn voor de vijf en veertig pilaren, maar een bescherming en verdediging, ik zeg, een bescherming en verdediging voor al de pilaren, die er ooit bovendien in de kerk in de woestijn waren. En het verdient de opmerking, dat de vier rijen vermeld worden als eerst geplaatst, en alzo die waren, op welke de dikke balken die het eerst dienden tot samenvoeging of samenbinding van het huis, gelegd werden, hetwelk op de meest gepaste wijze leert, dat het ambt en de genade gaven van apostelen het eerst in de kerk in de woestijn waren, overeenkomstig 1 Corinthiërs 12:18. Dat deze vijf en veertig pilaren in het midden, naast de andere stonden, kan ook dienen om te tonen, dat er in de tijd van de beroering van de kerk in

haar woestijn-staat dezulken zullen zijn, die haar apostolische leer zullen verdedigen en handhaven, ofschoon zij zodoende de last van het geheel dragen. Maar ik lees van geen kamers tot gemak of rust in dit huis, hier is geen plaats voor rustkamers. Zij, die leden van de kerk in de woestijn willen zijn, moeten niet uitzien naar rust, totdat hun Heer komt. Romeinen 13:13-14, 2 Thessalonicenzen 1:5-9.

Het verblijf alhier was dus niet gemakkelijk, het huis des wouds van Libanon was niet gemaakt voor een teergevoelige huid en voor hen, die anders niet kunnen liggen dan op donzen bedden, maar voor krijgshaftige lieden en voor hen, die gewillig waren om hardheid te verduren voor die godsdienst, die God had opgericht in Zijn tempel, hetgeen gepast beantwoord wordt door het woord van de apostel: 'Gij dan, ' mijn zoon, 'lijd verdrukkingen, als een goed soldaat van Jezus Christus. Niemand, die in de oorlog dient, wordt gewikkeld in de handelingen voor de leeftocht, opdat hij, die moge behagen, die hem tot de oorlog aangenomen heeft.' 2 Timotheus 2:3-4. Vijf en veertig pilaren! Vijf en veertig jaren was de kerk van de oude dag in een ongeregelde toestand en op voet van oorlog, vóór zij rust genoot in Kanaän. Jozua 14:10. Nu, gelijk er vijf en veertig jaren van onrust waren, zo zijn hier vijf en veertig pilaren tot ondersteuning, misschien om aan te duiden, dat God in Zijn kerk in de woestijn bij voortdurend een voldoende aantal getrouwe mannen zal hebben, die, gelijk pilaren, de waarheid boven water houden, gedurende al de tijd van de heerschappij en het woeden van de antichrist.

De dikke balken, die overdwars lagen om dit huis des wouds van Libanon samen te binden, rustten op deze vijf en veertig pilaren, om te tonen, dat de eenheid van dat huis door de Geest wordt gehandhaafd, door middel van de lastdragers, die er altijd geweest zijn en zullen zijn in de kerk van God in de woestijn. En inderdaad, ware het niet ter oorzaak van deze pilaren, de lijders, deze lastdragers in de kerk, ons huis in het woud van Libanon, of, meer eigenlijk, onze kerk in de woestijn was lang voor deze reeds in een armzalige toestand geweest. Aldus dus is deze kerk, welke in haar tijd de pilaar en grond der waarheid is in de wereld, in staat geweest om staande te blijven. 'Want het blazen der tirannen is als een vloed tegen een wand.' Jesaja 25:4, 1 Timotheus 3:15. 'Zij hebben mij dikwijls benauwd van mijn jeugd af, zegge nu Israël, zij hebben mij dikwijls van mijn jeugd af benauwd, evenwel hebben zij mij niet overmocht.' Psalm 129:1-2. Aldus ziet gij hoe het huis des wouds van Libanon een type was van de kerk in de woestijn, en gij ziet hieruit ook de reden waarom de inwendige heerlijkheid van het huis des wouds van Libanon meer in grote pilaren en dikke balken lag dan in andere sieraden.

En inderdaad, het was wel nodig ook, dat hier vele pilaren en balken waren, daar het aanvallen zou hebben te doorstaan, daar het gesteld was tot een doel of mikpunt voor de boogschutter, en woedende Heidenen hun woede en razernij tegen zijn muren zouden verspillen. De heerlijkheid van de tempel en de heerlijkheid van dit huis waren dus gelegen in verschillende zaken: de heerlijkheid van de tempel lag daarin dat hij de ware vormen en wijzen van de eredienst bevatte, en de heerlijkheid van het huis des wouds van Libanon lag in zijn vele pilaren en dikke balken, waardoor het, onder goede behandeling, in staat was om die van Damascus te doen afdeinzen, wanneer zij het zouden beproeven om die eredienst ter aarde te werpen. En zoals ik vroeger zei, deze pilaren waren welriekende pilaren, doordat zij gemaakt waren van cederhout, maar wat gaf de vijand daar om, zij waren hem hinderlijk en aanstootgevend, doordat zij als een versterking tegenover hem geplaatst waren.

Evenmin is er enige aantrekkelijkheid in gelegen voor Satan om de machtigen en geweldigen in de kerk in de woestijn met gunstige ogen gade te slaan vanwege de welriekende reuk van hun liefelijke genade gaven, wat zeg ik, beiden hij en zijn engelen spitsen zich er des te meer op om hen tegen te staan, omdat zij zo welriekend zijn. De cederen wonnen er dus niets bij, dat ze cederen waren, in de ogen van de barbaarse Heidenen-want het was hen er om te doen om de cederen te verbranden-gelijk de engelen of pilaren er niets, dat op gunst lijkt, bij winnen in de ogen van de antichrist, dat zij pilaren van en engelen voor de waarheid zijn. Ja, zij worden er

zoveel te meer door hem om verafschuwd. Maar toch, zij zijn met dat al pilaren, ja pilaren voor de kerk in de woestijn, gelijk de andere pilaren waren in het huis des wouds van Libanon, en pilaren zullen zij daar blijven, dood en levend, wanneer de vijand gedaan heeft wat hij kan.

De pilaren waren gezet in drie rijen, want daar komt het op uit wanneer vijf en veertig in rijen van vijftien gezet worden. En zij waren gezet in drie rijen om te dragen. Ongetwijfeld had ook deze wijze van plaatsing betekenis. Maar wederom, zij, deze pilaren, kunnen aldus in drie rijen in het huis des wouds van Libanon gezet of geplaatst zijn om te tonen, dat de drie ambten van Christus de grote zaken zijn, die de kerk in de woestijn moet ophouden voor de wereld. De drie ambten van Christus, dat zijn Zijn priesterlijk, Zijn profetisch en Zijn koninklijk ambt. Dat zijn zij, in welke de luister van God en de zaligheid der kerk het meest onmiddellijk zijn betrokken, en zij, die de meeste tegenstand hebben ondervonden van de duivel en zijn engelen. Alle ketterijen, dwalingen en misleidingen, door welke Christus' kerk is aangevallen geworden in alle eeuwen, hebben zich gericht tegen een dezer of tegen die allen. Openbaring 16:13, 16. Christus is priester om Zijn kerk zalig te maken, profeet om haar te eren, en koning om haar te regeren Jesaja 33:22. Maar dit kan de antichrist niet uitstaan, daarom tracht hij zelf op de troon te komen, en te handelen alsof hij boven alles was, wat God genaamd wordt, of dat wordt aanbeden. 2 Thessalonicenzen 2:3-4, Openbaring 19:19-21. Maar zie! hier zijn pilaren in drie rijen, machtige pilaren om Christus voor de wereld en tegen alle valsheid en bedrog omhoog te houden in deze Zijn ambten.

Vijftien in een rij, ik kan niet verder zeggen dan ik zien kan, wat het getal van vijftien betekent weet ik niet, God is wijzer dan de mens, maar toch dunkt mij, dat deze wijze van plaatsing een overblijfsel moet betekenen. Veronderstel bij voorbeeld dat de eerste drie, waar de vijand bij aankomt, door hun handen vernield worden, dan zijn er nog drie maal veertien achter de hand, veronderstel weer, dat zij met de volgende drie op dezelfde wijze handelen, dan is er toch nog een overblijfsel. Toen de goddeloze Izébel gedaan had wat zij kon tegen de geteisterde kerk van haar tijd, was er toch nog een overblijfsel overgelaten, een overblijfsel van zeven duizend, die ware aanbidders van God waren. 1 Koningen 19:18, Romeinen 11:4.

Steeds wanneer de antichrist zijn invallen deed op de kerk in de woestijn, om te doden, af te houwen en te verderven, bleven er nog enigen van de pilaren staan, zij werden niet allen in het vuur verbrand of neer gehouwen. Zij zeiden inderdaad: 'Komt, en laat ons hen uitroeien, dat zij geen volk meer zijn, dat aan de naam Israëls niet meer gedacht worde.' Psalm 83:4. Maar wat toen? Er is onderscheid tussen zeggen en doen, omdat het braambos brandde daarom werd het nog niet verteerd, de kerk zal niet verteerd worden, al is het ook, dat ze geteisterd wordt. Exodus 3:3. En de reden is deze: omdat God nog zijn vijftienen heeft, daarom, als Abel valt door de hand van Kaïn, wordt Seth in zijn plaats gesteld, Genesis 4:25, als Mozes weggenomen wordt, volgt Jozua hem op, Jozua 1:2-3, en als de duivel Judas de nek breekt, staat Matthias gereed om zijn ambt te aanvaarden. Handelingen 1:16-26. God heeft, zeg ik, een opvolging van pilaren in Zijn huis, Hij behoudt Zich een overblijfsel voor.

Dan is er dunkt mij nog iets. Er waren vijf en veertig pilaren, en daarnaast vier rijen van pilaren, en dit alles om een onzichtbare last te dragen, want wij lezen van niets op de pilaren dan de hemelen en het dak, mij dunkt, dat moet dienen om te tonen, dat het onmogelijk is voor een vleeselijk hart om een bevassing te krijgen van het gewicht, dat de waarheid legt op het geweten van een gelovige. Zij zien, helaas! niets, volstrekt niets dan een balk, een waarheid, zijt gij zulke dwazen, zeggen zij, om daar te staan te zuchten en te steunen om die te dragen en op te houden, wat zit daarin? Zij, zeg ik, zien niet het gewicht, de heerlijkheid, het gewicht der heerlijkheid, die er gelegen is in een goddelijke waarheid, en daarom lachen zij hen uit, die het de moeite waard rekenen om er zoveel om te verduren om die te ondersteunen en er voor te waken, dat zij niet ter aarde valt. Grote pilaren en balken, grote heiligen en grote waarheden

zijn er in de kerk van God in de woestijn, en de balken liggen op de pilaren of de waarheid op de heiligen.

De tabernakel en de ark moesten voorheen gedragen worden op de schouders van mensen, evenals deze grote balken gedragen worden door deze pilaren. En gelijk deze tabernakel en deze ark her- en derwaarts moesten worden gevoerd, volgens de aanwijzing van God, zo moesten deze balken door deze pilaren gedragen en ondersteund worden, opdat daardoor het huis bij elkaar gehouden worden, eenvormig blijven en vaststaan mocht, in weerwil van wind en storm.

HOOFDSTUK 5.

VAN DE VENSTERS IN HET HUIS DES WOUDS VAN LIBANON.

Het huis des wouds van Libanon had vele vensters: ‘Er waren drie rijen van uitzichten, dat het een venster was over het andere venster, in drie orden, ‘ 1 Koningen 7:4. Vensters dienen om het licht naar binnen te laten en het oog de gelegenheid te geven om te zien naar voorwerpen op een afstand van het huis, en van hen, die daarin zijn. De vensters alhier zijn voorstellingen van het Woord van God, door welk licht het licht des levens wordt binnengelaten in het hart, daardoor, door het glas van deze vensters, schijnen de stralen van de Zon der gerechtigheid in de kerk. Hierom wordt het Woord vergeleken met een spiegel of met glas, door hetwelk het heerlijk aangezicht van Christus wordt gezien. 2 Corinthiërs 3:18. Dit dus had dit huis des wouds van Libanon, het had vensters, een voorstelling van dat Woord van God, in en door hetwelk de kerk in de woestijn de wil van God ziet, en alzo wat zij, terwijl zij daar is, behoort te geloven, te doen, en ongedaan te laten in de wereld.

Dit huis had een groot aantal vensters-drie rijen van vensters aan beide zijden van het huis. In drie rijen. Door deze vensters in drie rijen wordt misschien uitgebeeld hoe de leer der Drie-eenheid zou schijnen in de kerk in de woestijn, ja, misschien werd daardoor aangeduid, dat zij die zou bezitten in haar laagste staat en onder de zwaarste wolken. De leer der Drie-eenheid, dat is het wezen, dat is de grond en het fundament van alles. 1 Johannes 2:22-23, 4:2-4, 2 Johannes : 9-10. Want door deze leer, en hierdoor alleen, wordt de mens gemaakt tot een Christen, en die deze leer niet heeft, diens belijdenis is geen speldenknop waard. Gij moet weten, dat de kerk in de woestijn soms maar weinig licht heeft, maar de vermindering van haar licht heeft dan niet zo zeer betrekking op wezenlijke als wel op bijkomstige zaken, zij heeft dan de wezenlijke bij zich, ook in haar donkerste dagen, zelfs vensters in drie rijen.

De leer der Drie-eenheid! Gij zult mij misschien vragen wat dat is. Ik antwoord: Het is die leer, die ons de liefde van God de Vader toont in het geven van Zijn Zoon, de liefde van God de Zoon in het geven van Zichzelf, en de liefde van de Heere de Geest in Zijn werk der wederbaring, opdat wij bekwaam gemaakt mogen worden om de liefde des Vaders aan te grijpen door Zijn Zoon, en alzo door genade het eeuwige leven te genieten. Deze leer werd steeds door deze vensters ingelaten in de kerk in de woestijn om haar gezond te maken in het geloof en hartelijk in gehoorzaamheid, gelijk ook zachtzinnig en geduldig in verzoeking en beproeving. En wat aangaat het wezen van het Christendom, is deze leer voldoende voor iedereen, want zij leert ons geloven en brengt een goed zedelijk leven voort. Als deze leer ons dus beschijnt, door deze vensters des hemels, zodanig, dat wij haar zien en haar aannemen, dan maakt zij ons geschikt om God te verheerlijken hier, en door en met Hem verheerlijkt te worden hiernamaals. Deze uitzichten dus veroorzaken, dat de inwoners van deze kerk in de woestijn hun weg zien door de stikdonkere nacht van deze wereld. Want evenals het huis des wouds van Libanon, zo had ook deze kerk van God in de woestijn steeds haar uitzichten of vensters in deze drie rijen, om haar te geleiden en te besturen, op te beuren en te vertroosten.

Dit huis dus is op deze wijze onderscheiden van alle andere huizen in de wereld, geen huis waarvan wij in de bijbel lezen, was aldus versierd met licht of had vensters in drie rijen, behalve dit, en hieraan beantwoordend, bezit geen gemeente of kerk dan de ware kerk van God het ware tegenbeeld daarvan. Licht! Vensters! Een voldoende aantal vensters was van groot nut voor een volk, dat in een bos of woud woonde, zoals met de inwoners van het huis des wouds van Libanon het geval was. Maar hoe eenzaam was dit huis geweest wanneer het in het geheel geen licht gehad had! In een woud te zijn, en dat zonder vensters, is al een van de naaste toestanden, waarin men komen kan. Dit ook is de verlichting, die de kerk in de woestijn had,

zij was weliswaar in een woud, maar had toch licht, op een andere plaats de staf Gods genoemd, of Zijn woord hetwelk onderricht geeft. 'Weid uw volk met uw staf, de kudde van uw erfenis die alleen woont, in het woud,' enz. Micha 7:14.

In een woud te zijn, en dat zonder licht, is, zoals gezegd werd, een zeer verlaten toestand, de Egyptenaren ondervonden het, ofschoon zij in hun huizen waren. Exodus 10:21, 23. Maar hoe veel te meer verkeert dat volk dan in een beklagenswaardige toestand, dat onder vervolging is, maar geen licht heeft in drie rijen om het de weg te wijzen. Maar dit is niet de staat van de kerk in de woestijn: zij heeft haar vensters in drie rijen, te weten, het licht van het aangezicht des Vaders, het licht van het aangezicht des Zoons, en het licht van het aangezicht van de Heilige Geest, al tezamen schijnende door de vensters of het glas van het Woord, tot haar ondersteuning en vertroosting, ofschoon zij nu in het woud van Libanon is. En uitzicht was tegen uitzicht in drie orden of rangen. Dit wordt nog verder verhaald van de vensters, die er waren in dit huis des wouds van Libanon. Tevoren zei hij, dat het vensters had in drie rijen, maar nu voegt hij daaraan toe, dat uitzicht was tegen uitzicht, uitzicht tegenover uitzicht, en dat wel in drie rangen. Dat hij zegt, dat zij geplaatst waren in orden of rangen, daarmee bedoelt hij of in orde of regelmaat, of hij wijst op een militaire houding, want in beide zinnen wordt dit woord genomen. Numeri 2:16, 24, 1 Kronieken 12:33, Markus 6:40. En daar behoeft nu niemand om te glimlachen, omdat ik zeg, dat de uitzichten geplaatst waren in een militaire houding, wij lezen van potscherven twistende met potscherven, en waarom kan er niet even goed gezegd worden, dat 'uitzicht was tegen uitzicht,' Jesaja 45:9.

Maar wij willen ons voortspoeden naar ons doel. Hier wordt tegenstand uitgedrukt, in de kanttekening heet het: 'gezicht tegen gezicht', waarom het aldus geplaatst zijn van de vensters in het huis des wouds van Libanon mij des te meer moed geeft om te denken, dat dit huis een type was van de kerk in de woestijn, en dat zij eveneens de zetel of het terrein is van de geestelijke oorlog. Openbaring 12:7. Want gelijk dit huis des wouds van Libanon het voorwerp was van de woede van de koning van Assyrië, omdat het hem in de weg stond en hem verhinderde in zijn begeerte om Jeruzalem te vernielen, zo staat de geest en de getrouwheid van de kerk van God in de woestijn de antichrist in de weg, en wordt hij hierdoor verhinderd in zijn begeerte om de waarheid ter aarde te werpen. En gelijk de vijand in Libanon viel, en zijn cederen in brand stak, zo geraakte de beer, de antichrist, de draak en zijn engelen in de kerk in de woestijn. Psalm 80:13, 2 Thessalonicenzen 2:4, Openbaring 12:7. Dit zo zijnde, moest hier noodzakelijk oorlog zijn: en aangezien de oorlog niet vleselijk is, maar geestelijk, moest hij ontstaan langs de weg van tegenspraak, twist, onenigheid, woordenstrijd, redeneringen enz., welke de uitwerking waren van tegengestelde opvattingen, gepast voorgesteld in dit huis des wouds van Libanon, doordat daar licht tegen licht, gezicht tegen gezicht was, in drie orden.

Waarom hij, wanneer hij zegt dat er uitzicht tegen uitzicht was in drie orden of rangen, ons naar het leven doet zien hoe het zou wezen in de kerk in de woestijn. En veronderstel, dat het de ware godzaligen waren, die de eerste aanval deden, kunnen zij daarom berispt worden? Want wie kan een beer in een wijngaard dulden, of een mens der zonde in een heilige tempel, of een draak in de hemel? Wat zou het dan nog als de kerk de eerste aanval deed? Wie zei tegen de beer, dat hij daar komen moest? Wat had hij in Gods huis te maken? De kerk zou, evenals het huis des wouds van Libanon, tevreden geweest zijn met de plaats, die zij innam, brood en water kan wel gaan voor iemand, die zich met vrede mag overgeven aan het genot, dat hij in andere dingen vindt. Maar wanneer er inbreuk gemaakt wordt op het voorrecht en het eigendom, het leven en het genot, de hemel en de zaligheid, dan is het geen wonder als de vrouw, al is ze dan ook maar een vrouw, roept en schreeuwt en haar licht tegenover de vijanden stelt, had zij de dief gezien en niets gezegd, dan zou ze het veel slechter aangelegd hebben.

Ik zei u vroeger, dat met de vensters het Woord bedoeld wordt, hetwelk vergeleken wordt bij een spiegel of bij glas. 1 Corinthiërs 13:12, 2 Corinthiërs 1:18, Jacobus 1:23-25. Hoe nu, is het Woord tegen het Woord? Wel neen, het is alzo niet het Woord, maar tegengestelde meningen en opvattingen daaromtrent, welke de Heilige Geest nu bedoelt, want Hij zegt niet, dat venster was tegen venster, in betrekking tot de ware zin van het Woord, maar uitzicht was tegen uitzicht, betrekking hebbende op de verschillende denkbeelden en opvattingen, die mensen van een tegengestelde geest zouden hebben omtrent het Woord. Ook moeten wij dit woord uitzicht of licht, voornamelijk in het tegenbeeld, niet in de eigenlijke, maar in een overdrachtelijke zin opvatten, dat is, met betrekking tot het oordeel van beide partijen. Hier is de ware kerk, en zij heeft het ware licht, hier is ook de beer, de mens der zonde, en de draak, en die zien op hun manier, en toch, zoals ik zei, allen door dezelfde vensters. Zij, die tot de kerk behoren, zien het licht in Gods licht, maar zij, die daar niet toe behoren, zien op hun eigene manier. En laat een mens en een beest uitzien door hetzelfde venster, dezelfde deur, hetzelfde kijkgat, dan zal toch de een zien gelijk een mens, en de ander slechts gelijk een beest. Geen wonder dus, dat in dit huis, ofschoon zij dezelfde vensters hebben, licht is tegen licht en gezicht tegen gezicht. Want er zijn er, die niets weten dan hetgeen zij natuurlijk, als de redeloze dieren, weten. Psalm 92:6, Jeremia 10:8, 14, 21, Judas 10.

Geen wonder dus, dat hier geen overeenstemming is: het beest kan slechts zien als een beest, maar de kerk is besloten om zich niet te laten leiden door het oog van een beest, ofschoon het beweert, dat het zijn licht door het eigen venster krijgt, waardoor de kerk het hare krijgt. Het beest is bijziende, en ziet de duisternis voor licht aan, ja, en het haat het licht, dat waarlijk licht is, maar de heiligen willen niet naar hem luisteren, want zij kennen de stem van hun Heer. Jesaja 5:20, Johannes 3:20. Hoe kan het dan anders dan dat licht tegen licht is in dit huis, en dat wel in een militaire of strijdvaardige houding? En hoe kan het anders dan dat de hele strijd dergenen, die strijden, met gedruis geschiedt en de kleren in het bloed gewenteld worden? Jesaja 9:4.

En dat hij zegt, dat licht was tegen licht in drie rangen of gelederen, dat wijst op de voorbereidselen van de een tegen de ander, en toont meteen, dat men aan beide zijden besloten is om zijn streng vast te houden. De kerk is vol vertrouwen, en de mens der zonde is vol vertrouwen: zij hebben beide dezelfde vensters om door te zien, en zo handhaven zij hun zaak, echter niet zo zeer en zo louter door de vensters, als wel door het verschillende oordeel, dat zij vormen over hetgeen daardoor naar binnen straalt. Iedereen heeft dus de ware en de valse belijdenis en vertrouwt op zijn eigen weg: die gelijk had, wist dat hij gelijk had, en die ongelijk had, meende dat hij gelijk had, en zo begon de strijd. 'Er is een weg, die iemand recht schijnt, maar het laatste van die zijn wegen des doods.' Spreuken 14:12. Ook ligt het niet in het vermogen van de mens om dat te verhelpen: men is tegen elkaar aan het redeneren gegaan, er zijn redetwisten gehouden, er is ook aan beide zijden bloed vergoten, door het vertrouwen, dat ieder had op de goedheid van zijn weg, maar er is geen verzoening tot stand gekomen: de vijandschap is hier gezet door God, ijzer en leem kunnen zich niet met elkaar vermengen. Genesis 3:15, Daniël 2:42-43. God wil, dat dat zo blijft in de wereld, totdat Zijn woorden zullen vervuld zijn: 'Zijns is de dwalende, en die doet dwalen.' Job 12:16. Die dingen moeten dus hun loop hebben in de kerk in de woestijn, totdat het mysterie Gods zal vervuld zijn. Openbaring 17:17.

Hierom wordt er gezegd, dat God Gog zal aanbrengen tegen Zijn volk Israël, 'als een wolk, om het land te bedekken.' Ezechiël 38:16. Maar met welk doel? Wel, opdat hij enige tijd met hen moge twisten om dan door hun licht ter aarde te vallen. Daarom zegt Hij ook, dat Hij 'aan Gog aldaar een grafstede in Israël zal geven, 'en dat deze zal genoemd worden: 'Het dal van Gogs menigte.' Ezechiël 39:11. God zal Zich grote roem verwerven door toe te laten, dat de beer, de mens der zonde en de draak woelt en wroet in de kerk van God, want door hun

duisternis voorop te stellen en daarvoor te ijveren en dat het licht te noemen, en door die te stellen tegenover dat licht, hetwelk waarlijk het licht is, bewijzen zij niet alleen de kracht der waarheid waar zij is, maar doen zij haar des te sterker uitkomen. Want gelijk zwart wit doet uitkomen, en de duisternis het licht, zo doet de dwaling de waarheid uitkomen. Hij, die een mens een paard noemt, bevestigt tenslotte het geloof aan zijn mensheid slechts des te sterker in de bevatting van alle redelijke schepselen.

Licht tegen licht in drie rangen. De drie rangen aan de zijde van de kerk betekenen haar licht in de Drie-eenheid, zoals gezegd is, en in de drie ambten van Christus, en de rangen tegenover deze drie rangen dienen om de tegenovergestelde opvattingen van de vijand aan te duiden. Zij verschillen ook omtrent de autoriteit of het gezag van het Woord en de ordinanties, omtrent de bedieningen, de bedienaren en de uitoefening der bedieningen in de kerk, enz. Er is overal tegenstelling, zelfs rondom het huis, daar was licht tegen licht in drie rangen. Dit huis des wouds van Libanon had dus wel betekenis. Het was wijs gebouwd en geschikt voor het doel, voor hetwelk het was bestemd, hetwelk was, te tonen wat naderhand de staat van de kerk in de woestijn zou zijn. Ook kon geen ding in de tempel zich meer gepast op een zinnebeeldige wijze uitdrukken, in betrekking tot enige der dingen betreffende Nieuw-Testamentische zaken, dan dit huis des wouds van Libanon doet in betrekking tot de dingen, die daardoor moesten worden afgebeeld. Het spreekt, als wij maar kunnen horen, het wijst als het ware de dingen met de vinger aan, als wij maar ogen hebben om te zien.

Het is dus niet te verwonderen, dat wij beide partijen zo voor hun gezag of autoriteit horen pleiten, tegen elkaar roepende als diegenen, die de godsdienst verderven. Zo doet de kerk, en zo doet ook de mens der zonde. Het levende kind is het mijne, zegt de een, neen, maar het dode kind is het uwe, en het levende kind is het mijne, zegt de ander. Alzo spraken zij voor het aangezicht des konings. 1 Koningen 3:16-22. Dit nu kon niet geschieden als er hier geen verschillende opvattingen waren, licht tegen licht is dus de oorzaak van dit alles, en hier is licht tegen licht in drie rangen, en zo zal het wezen totdat het beest dood is. De kerk wil niet wijken, want zij weet, dat zij de waarheid heeft, de draak en engelen wijken evenmin dan wanneer zij teruggeslagen zijn door de kracht van de waarheid, want aldus wordt er gezegd van de draak en zijn engelen: Zij streden en overmochten niet. Daarom zal er, moet er, ja kan er niet anders zijn dan een geestelijke strijd, en dat wel zolang, totdat een van beide omgebracht is, en zijn lichaam aan de vernielende vlammen is overgeleverd. Daniël 7:11, Openbaring 19:20.

HOOFDSTUK 6.

VAN DE DEUREN EN POSTEN, EN HUN VIERKANTE VORM, ALSMEDE DE VENSTERS VAN HET HUIS DES WOUDS VAN LIBANON.

‘En al de deuren en posten waren vierkant, alsmede de vensters.’ De deuren dienden tot ingang, de posten tot ondersteuning van de deuren, en de vensters, zoals tevoren werd aangestipt, voor het licht. Nu wordt er hiervan gezegd, dat zij alle vierkant zijn. De vierkante vorm drukt het denkbeeld van volmaaktheid uit, maar dit woord vierkant kan op twee wijzen worden opgevat.

1. Hetzij in betrekking tot de gedaante van de dingen zelf, of,
2. Met betrekking tot de gelijkmatige regel van het geheel. In de eerste zin was het altaar des brandoffers, het reukaltaar en de borstlap des gericht vierkant. Exodus 27:1, 28:16, 30:2. Hetzelfde wordt ook gezegd van ons Nieuw-Testamentische Nieuw Jeruzalem. Openbaring 21:16. Maar het vierkant in de tekst moet niet aldus verstaan worden, maar, als ik mij niet vergis, zoals onder 2 is aangegeven, dat is, met betrekking tot een gelijkmatige regel. Het gehele gebouw als de deuren, posten en vensters, vertoonde zich aan de toeschouwers in een precies gelijkmatige of eenvormige orde of regel, en was alzo recht aangenaam en verrukkelijk om te zien. Hieruit mogen wij afleiden, dat dit huis des wouds van Libanon zo precies gebouwd en bijgevolg zo volkomen voor het gezicht was, dat het aantrekkelijk was voor de toeschouwers, en dat des te meer, doordat zulk een heerlijk gebouw werd gevonden in een woud of bos. Een lelie onder de doornen, een parel op een mesthoop, en schoonheid onder een sluier, zal iemand van de weg doen afwijken om dat te bezien.

Hieraan beantwoordend, wordt de kerk, zelfs in de woestijn of onder vervolging, vergeleken, niet slechts met een vrouw, maar met een schone en wellustige vrouw. En wie, die zulk een schepsel in een bos komt te ontmoeten, zal haar niet, tenzij hij God vreest, zoeken te verkrachten en te onteren. Daarom zeg ik, dat hetgeen hier vierkant genoemd wordt, verstaan moet worden als betrekking hebbende op de aanblik en het gezicht daarop, op regelmaat en bevalligheid voor het oog. Zo worden zij dus aangelokt, en denken zij haar in het bed der liefde te zullen onteren, maar wanneer zij tot haar komen en haar kuis bevinden en vervuld met niets dan wapentuig en soldaten om haar kuisheid te verdedigen en te handhaven, nolens volens-dan verkeert hun vleselijke liefde in wreedaardige woede, en zo komt het tot onmin.

‘Ik heb, ‘ zegt God, ‘de dochter Zions bij een schone en wellustige vrouw vergeleken.’ Jeremia 6:2. Maar waar is zij? O! zij is in het veld, in het woud onder de herders. Maar wat willen die met haar doen? Wel, omdat zij hun begeerten niet wil inwilligen, bereiden zij de oorlog tegen haar, zeggende: ‘Maakt u op, en laat ons optrekken op de middag. Maakt u op, en laat ons optrekken in de nacht, en haar paleizen verderven!’ Jeremia 6:4-5. Zodat de schoonheid van het huis des wouds van Libanon, zowel als zijn sterkte, een verzoeking voor de vijand was om te komen om het in bezit te nemen, voornamelijk doordat het als het ware op de grenzen van Israël stond, en alzo uitzag op het land van de vijand. Aldus is de kerk, ofschoon in de rouwkleren van haar weduwstaat, de begeerte geworden van de ogen der naties, want inderdaad, haar trekken zijn zodanig, in aanmerking genomen wie haar hoofd is, welke het oog het schoonste vindt, zodat ieder, die slechts een vluchtige zweem van haar ontvangt, gemakkelijk door haar schoonheden verrukt wordt. Zie hoe de profeet het onder woorden brengt: ‘Nu zijn wel vele Heidenen tegen u verzameld, die daar zeggen: Laat ze ontheiligd worden, en laat ons oog schouwen aan Zion.’ Micha 4:11.

De kerk, ook zelfs de naam van de kerk van God, is schoon in de wereld, en gelijk onder de vrouwen het hoofd van haar, die schoonheid bezit, begeerd wordt, om, indien het mogelijk

ware te staan op de schouders van een andere vrouw, zo zou deze en die en elke natie, die de schoonheid van de kerk aanschouwt, graag met die naam genoemd worden. De kerk, zou men denken, was slechts in een eenvoudig, daags gewaad, toen zij uit de gevangenschap kwam, en evenwel begeerde toen het volk des lands één met haar te zijn. 'Laat ons, ' zeiden zij tot Zerubbabel en tot de vaders van de kerk, 'met u bouwen, want wij zullen uw God zoeken, gelijk gij.' Ezra 4:2. Ook zelfs naar de naam van de kerk wordt, zoals ik zei, gestreefd door de wereld, maar dat is de kerk, welke Christus zo heeft gemaakt, haar trekken blijven haar ook bij, gelijk dit bevallige uitzicht van het huis des wouds van Libanon dit huis bij bleef, wie het ook aanschouwde of begeerde. De schoonheid dus van dit huis was, ofschoon het in een woud stond, bewonderenswaardig, zoals ook het geval is met de schoonheid van de kerk in de woestijn, ofschoon zij verkeert in een staat van onrust en gejaagdheid.

Hoor slechts net verhaal, dat de Heilige Geest geeft van de innerlijke schoonheid van de kerk, toen zij zich spoedig in een staat van vervolging zou bevinden: Zij was 'bekleed met de zon, en de maan was onder haar voeten, en op haar hoofd een kroon van twaalf sterren.' Openbaring 12:1. En evenwel stond toen de draak bij haar. Openbaring 12:4. Maar ik zeg, dat hier een vrouw is zoals er geen tweede in de wereld is aan te wijzen, laat hij, die het beproeven wil, eens zulk een tonen als hij kan. Zij dus, die enig gevoel hebben voor zedelijkheid, minzaamheid of statige bevalligheid, begeren te behoren tot de kerk van God of zich die heerlijke titel toe te eigenen. En hier trad inderdaad de antichrist toe, en nam deze naam voor zich, en ofschoon zij niet kon komen bij de zon, en de maan, en de sterren, om zich daarmee te versieren, heeft hij toch iets gevonden, dat haar bevallig maakt in de ogen van haar volgelingen. Zie hoe de Heilige Geest haar beschrijft. zij 'was bekleed met purper en scharlaken, en paarlen, en had in haar hand een gouden drinkbeker, ' enz. Openbaring 17:4. Hierom wordt zij genoemd: 'De zeer bevallige hoer, ' de koningin der koninkrijken, ' enz. Nahum 3:4, Jesaja 47:5-7.

Maar omdat de kuise en eerbare huismoeder de echtvriendin van Christus, niet wilde toelaten, dat deze slet wegliep met die naam, daarom gaat zij op de rug van haar beest, en stoot door Hem deze vrouw in de modder, maar omdat haar geloof en liefde tot haar man blijft, keert zij weer terug, en pleit op haar titels, haar trekken en sieraden, dat zij, en zij alleen, diegene is, wier vierkante vorm beantwoordt aan de vierkante vorm van haar zinnebeeld, en aan de merktekenen, welke haar Heere heeft gegeven aan de zijnen, en zo is het spel begonnen. Want zodra als deze juffrouw een dame werd in de wereld en bevond dat er dappere lieden waren, die haar behulpzaam wilden zijn, trachtte zij alle dingen onderste boven te keren, en ze te plaatsen en er van te maken wat haar lust. En nu wil ze een altaar hebben gelijk dat van Tiglath-Pilezer. Nu moet het koperen altaar des Heeren worden weggenomen van zijn plaats, de lijsten der stellingen moeten afgesneden en die van boven het wasvat weggenomen worden, ook de gegoten zee moet nu van de rug van de koperen ossen, waar Salomo ze plaatste, afgenomen, en op een stenen vloer gezet worden. 2 Koningen 16:10-17.

Salomo! ach, Salomo is nu niets: deze vrouw is wijzer in haar eigen ogen dan zeven die met reden antwoorden. Nu moet ook het deksel des sabbaths weggenomen worden en dienst doen voor de koning van Assyrië, enz. 2 Koningen 16:18. Aldus heeft de schoonheid van Gods kerk haar overgeleverd in de handen van haar liefhebbers, die haar liefhadden voor zichzelf, voor de duivel, en om van haar een zetel, een troon, te kunnen maken voor de mens der zonde. En, arme vrouw die ze is, al haar worstelen en streven en roepen onder de handen van deze schenders heeft haar tot nog toe niet bevrijd, ofschoon het haar het leven heeft gered. Deuteronomium 22:25-27. Maar ofschoon het alzo geweest is en wezen zal met de ware kerk van Christus, zolang als Zijn vijand de antichrist regeert, toch zullen de dagen komen, wanneer haar God haar de sieraden, en de armbanden, en de vrijheid, en de vreugde zal geven, die zij had op de dag van haar bruiloft.

HOOFDSTUK 7.

VAN DE HERHALING VAN LICHT TEGEN LICHT IN HET HUIS DES WOUDS VAN LIBANON.

Voorzeker, het is geen nodeloze overvloedigheid in de Heilige Geest, wanneer Hij deze woorden herhaalt: 'En licht was tegen licht in drie rangen, ' daarom ligt er een bedoeling in, dat zij er opnieuw worden bijgevoegd, die er niet lag in de eerste vermelding van die woorden. 1 Koningen 7:4-5. Ik heb u verhaald, wat ik dacht dat er bedoeld werd met de eerste vermelding, namelijk, dat zij dienden om te tonen, hoe de antichrist binnenkwam met zijn zinnelijkheid, en die stelde tegenover het ware licht van het Woord van God, zich verheffende boven God, en eveneens boven alle goddelijke openbaring, dit was zijn licht tegen licht. Maar, zeg ik, waarom wordt het herhaald? Want Hij zegt van nieuws: 'Licht was tegen licht in drie rangen.' Waarlijk, ik denk, dat het herhaald wordt om de kwade gevolgen te tonen, die de eerste tegenstand van de antichrist zou hebben in de kerk van God, tegen het einde van haar woestijn-staat. Want 'licht tegen licht' nu, zoals het hier herhaald wordt, dient om ons een nieuwe zaak te tonen, of, zover als hout en vensters kunnen spreken, om ons te verstaan te geven wat het gevolg zou zijn van die fabels en uitvindingen van de antichrist, die het eerst door hem in de kerk gebracht werden.

Want kan men het zich wel anders voorstellen dan dat, daar er zoveel verwarring in de kerk was gebracht, sommigen van de ware godzaligen zelf daardoor veel schade moesten lijden? De apostel zegt: 'Kwade samensprekingen bederven goede zeden.' 1 Corinthiërs 15:33. En wederom, dat 'hun woord zal voort woekeren gelijk de kanker.' 2 Timotheus 2:17. Onheil moet er dus noodzakelijk volgen uit deze afschuwelijke daad van de mens der zonde. Als een huis in brand staat, dan kan, al brandt het ook niet af, de reuk van het vuur daar nog lang blijven, ook rekenen wij het volstrekt geen wonder, wanneer de uitwerking daarvan aan de spanten, en balken, en enige van de voornaamste posten, zichtbaar zijn. Het kalf, dat te Dan werd opgericht, besmette het volk, totdat het in gevangenschap werd weggevoerd. Richteren 18:30.

En ik zeg wederom: daar licht tegen licht zo vroeg in de kerk in de woestijn was, en daar ook zolang is geweest, en wederom, daar velen in deze kerk daar werden geboren en opgevoed onder deze tegenstellingen van licht, is het gemakkelijk te besluiten, dat iets van des vijands duisternis ook licht kon genoemd worden door de oprechten, die later volgden. Want door de duisternis van de antichrist werd, ofschoon men het licht mocht noemen, het ware licht verdonkerd, en alzo het oog dof gemaakt, zelfs het oog van de ware godzaligen. Ook verwijderde de Heilige Geest Zich veel van de kerk, zo vatten de leerstellingen, overleveringen en grondbeginselen van de wereld daar meer post, en verspreidden zij zich meer op een schrikbarende wijze over de gehele oppervlakte van die kerk. Want nadat de eerste engel gebazuind had, en de ster uit de hemel op de aarde gevallen was, en nadat hij de sleutel van de put des afgronds ontvangen en de mond daarvan geopend had, kwam de rook daar met geweld uit. Deze engel was een van de eerste handlangers van het anti-christendom, en deze rook was dat, wat zij licht noemen, maar het was 'licht tegen licht'. 'En zij heeft de put des afgronds geopend, en er is rook opgegaan uit de put, als rook van een grote oven, en de zon en de lucht is verduisterd geworden van de rook des puts.' Openbaring 9:1-2.

De zon beschouw ik als het evangelie van God en de lucht als een type van de ademtochten van de Heilige Geest. De rook neem ik voor de leerstellingen en overleveringen van de antichrist, datgene, hetwelk, zoals ik pas zei, voor licht uitgegeven werd tegenover het ware licht van het Woord. Nu, daar de zon en de lucht door deze rook werd verduisterd, ja, en zo

verduisterd, dat noch zon, noch maan, noch sterren, noch dag, noch nacht voor een derde deel konden schijnen, zo is het geen wonder, dat de ware aanbidders hier in het duister kwamen te zitten, of ten minste slechts weinig licht hadden om bij te wandelen, ja, ik heb enigen gekend, die geboren en opgevoed zijn in rookgaten, en die, beide voor de reuk en voor het gezicht, de tekenen met zich mee droegen, dat zij zo opgevoed waren.

En ik zeg wederom, in betrekking tot hetgeen wij nu beschouwen: geen wonder als zij, die in deze kerk in de woestijn ademden nadat de rook uit deze put kwam, de rook met de lucht in zogen, totdat het hun natuurlijk eigen geworden was. Een huis, dat door rook gekweld wordt, is een grote belediging voor de ogen, wier licht daardoor verzwakt wordt, terwijl ook het oordeel, aangezien dit in betrekking tot de zichtbare dingen door het oog geleid en bestuurd wordt, noodzakelijk in gevaar moet zijn van gedeeltelijk misleid te worden. En dit eerst de uitwerking van licht tegen licht zijnde, is de oorzaak van wat wij tot op deze dag in de kerk zien onder de ware broederschap. Want gelijk een oorzaak een uitwerking voortbrengt, zo heeft een uitwerking dikwijls een andere oorzaak ten gevolge. Nu hebben wij dus licht tegen licht onder de godzaligen, gelijk er tevoren anti-christelijk licht was tegen het christelijke licht. Niet dat licht tegen licht nu onder de godzaligen alleen is. Nog wordt het christelijke licht tegengestaan door het anti-christelijke. Maar vroeger was de duisternis, die het licht tegenstond, in de anti-christenen, nu is de duisternis gekomen in de christenen en heeft hen tegenover elkaar gesteld. Licht dus tegen licht is nu in de christenen, hetgeen naar waarheid uitgebeeld werd door dat, hetwelk in het huis des wouds van Libanon was. Getuige de scheuringen, de tegenstellingen, de twisten, al de wedijver, het gekrakeel, de woordenstrijd, en het tumult, benevens de veroordelingen, die men elkaar van alle zijden zo menigmaal als kanonskogels naar het hoofd heeft laten vliegen.

Zal het nodig zijn, dat ik de twisten en geschillen van lang vervlogen jaren, in druk tot ons overgebracht, bijzonder ga vermelden? Woorden en bladen, nu in druk, alsmede de vele kleine afdelingen en benamingen onder ons, maken dit voldoende openbaar. Waarom licht tegen licht in deze laatste plaats, of waar het aldus herhaald wordt, naar ik denk, niet geschikter kan worden toegepast dan op hetgeen wij nu beschouwen, dat is te zeggen, dan op de tegengestelde overtuigingen, verschillende opvattingen en strijdige gevolgtrekkingen, die voortdurend getrokken worden uit dezelfde teksten om een verschillende praktijk te handhaven. Ofschoon wij met dankbaarheid moeten erkennen, dat deze tegenstelling niet zozeer in grondwaarheden als in dingen van minder belang ligt. De godzaligen behouden allen de hoofdzaken, want daar kon de antichrist hen nooit scheiden, hun uiteenlopende meningen dus betreffen, zoals ik zei, alleen geringere zaken. Ik zeg niet, dat de anti-christelijke duisternis volstrekt geen nadeel heeft toegebracht in de kerk in betrekking tot de grote dingen Gods. Maar ik zeg, dat zij niet in staat geweest is om datgene te doen, hetwelk hun Hoofd van hen kon scheiden, anderszins is daar maar al te veel van de uitwerking van zijn handelingen zichtbaar.

Want zelfs in betrekking tot de ambten van onze Heere, sommigen willen Zijn gezag meer uitgebreid, anderen meer beperkt hebben. Sommigen beperken Zijn regels tot zichzelf en tot hun meer uitwendige bevoegdheid, en anderen geloven, dat zij zich verder uitstrekken. Sommigen willen Zijn macht in Zijn kerk louter geestelijk, weer anderen zouden het gemengd willen hebben. Sommigen rekenen Zijn Woord volmaakt en voldoende tot aanwijzing en besturing in alle zaken van godsdienst, anderen wederom houden het er voor dat een bijvoeging van iets menselijks noodzakelijk is. Sommigen zijn voor beperking van Zijn weldaden, in haar zaligmakende uitwerkingen, alleen tot de uitverkorenen, anderen zijn voor een verdere uitbreiding van die weldaden. Ik zou hier nog zeer veel kunnen bijvoegen, maar dat licht tegen licht nu onder de godzaligen is, zoals licht tegen licht was in het huis des wouds van Libanon, kan in het geheel niet in twijfel getrokken worden.

Dit dus moge dienst doen voor een nieuw argument om te bewijzen, dat het huis des wouds van Libanon een type was van de kerk in de woestijn. Wat aangaat het aantal hier, dat is te zeggen, in drie rangen, dit is ook, zoals ik denk, om te tonen, dat deze duisternis, ofschoon zij, zoals vroeger gezegd werd, de ware kerk niet van haar Hoofd kon scheiden, evenwel de heerlijkheid der dingen heeft verduisterd. Bij twee lichten kan een mens dit of dat voorwerp niet zo nauwkeurig zien als bij één enkel licht, neen, zij beide maken alles verward, ofschoon zij niet alles onzichtbaar maken. Mattheus 6:22-23.

Zoals, bij voorbeeld, zonlicht en maanlicht bij elkaar, het licht van het vuur en het licht van de zon bij elkaar, kaarslicht en maanlicht bij elkaar, dat maakt de dingen donkerder, dan wanneer er op gezien wordt bij een enkel licht. Wanneer de lichtstralen van het Woord op het verstand vallen, zonder dat de overleveringen van mensen daar tussen komen, dan maakt dat een mens de zin van God duidelijker en klaarder, dan wanneer dat andere daar bij komt. Hoeveel te meer dan wanneer licht tegen licht is in drie rangen? Christus in Zijn ambten is, geloofd zij God, tot op deze dag in Zijn kerk bekend, niettegenstaande er toch bij ons licht tegen licht is in drie rangen. Maar in deze dingen wordt Hij niet zo onderscheidenlijk, ten volle en volkomen gekend, als het geval was voor de kerk de woestijn inging. Neen, die kennis is voor 'een derde deel' verloren, gelijk ook vroeger werd aangetoond. Openbaring 8:12.

Het zal dus nooit goed worden in de kerk van God, zolang als daarin aldus licht tegen licht is. Wanneer er maar één Heere is onder ons en Zijn naam Één, en wanneer de afdelingen, door de overeenstemming en gelijke gezindheid van het geheel, verbannen zijn, ik bedoel, niet vervolgd, maar ten enenmale opgegeven door een gezamenlijk overeenstemming, en wanneer ieder mens zijn eigen, enkele mening zal onderwerpen aan die waarheden, die door die over te laten dienen voor de welstand van allen, zie dan naar goede dagen uit, en eerder niet. Want dit huis des wouds van Libanon, in hetwelk, zoals gij ziet, licht tegen licht is in drie rangen, was niet gebouwd om de kerk in haar oorspronkelijke staat uit te beelden, maar om ons te tonen, hoe het met ons zou zijn onderwijl wij staan voor het aangezicht van de draak en ons in acht hebben te nemen in de woestijn.

En ofschoon zij door haar pilaren, en haar schoonheid, en haar toren, ja, en ook doordat ze de metropolis van haar vijanden in het gelaat ziet, toont, dat de ware genade van God, en een kracht en een moed, die onoverwinnelijk is in haar is, toch is er, niettegenstaande dat, aan haar toestand ook 'licht tegen licht in drie rangen' verbonden. Het is duidelijk, dat haar oog niet zo eenvoudig, en bijgevolg, dat haar lichaam niet zo vol licht is, als het geval zal zijn wanneer zij zich van haar zakken ontdaan en haar sierlijke kleren aangetrokken heeft. Want dan zal haar maan schijnen als de zon, dan zal het licht van haar zon zevenvoudig zijn, evenals het licht van zeven dagen, dan, zeg ik, wanneer 'de HEERE de breuk Zijns volks zal verbinden en de wonde, waarmee het geslagen is, genezen.' Jesaja 30:26. Gij weet, dat een koninkrijk niet bloeit zo lang als het de zetel van de oorlog is, maar wanneer die voorbij is bloeit de vrede en de voorspoed. Dit huis was, zoals is opgemerkt, een type van de kerk in een bos, een woud, een wildernis.

HOOFDSTUK 8.

VAN DE SCHILDEN EN DE RONDASSEN, DIE IN HET HUIS DES WOUDS VAN LIBANON WAREN.

Aangezien dit huis des wouds van Libanon in het algemeen de staat van de kerk in de woestijn uitbeeldde, zo was het toegerust met zulke krijgswapens als haar in zulk een toestand pasten, dat is, met schilden en rondassen, bijgevolg met ander wapentuig. 'Ook maakte de koning Salomo twee honderd rondassen van geslagen goud: zes honderd sikkelen gouds liet hij opwegen tot elke rondas. Insgelijks drie honderd schilden van geslagen goud, drie pond (of drie honderd sikkelen) gouds liet hij opwegen tot elk schild, en de koning legde ze in het huis des wouds van Libanon.' 1 Koningen 10:16-17, 2 Kronieken 9:15-16.

Dit vooronderstelt, dat het huis des wouds van Libanon door de vijand zou worden aangevallen. En er bestond goede reden voor zulk een vooronderstelling, aangezien het was gebouwd tot verdediging van die eredienst, die er opgericht was in de kerk. Hierom wordt er gezegd, dat toen de vijand met zijn wagens en ruiters tegen hen optrok, dat zij 'te dien dage' zouden 'zien naar de wapens in het huis des wouds.' Jesaja 22:7-8. Dat was, om te zien hoe zij waren voorbereid in Libanon, om weerstand te bieden tegen hun vijanden en zichzelf en hun godsdienst te beveiligen tegen die verwoesting, die de vijand van plan was over beide te brengen. En aldus wederom, of in deze zaak, toont het huis des wouds van Libanon, dat het een voorstelling was van de kerk in de woestijn, want ook deze is voorzien met zulke wapens als door de wijsheid van God nodig geoordeeld werden voor de veiligheid van de ziel en de christelijke godsdienst, te weten, 'de wapens van onze oorlog, 'de gehele wapenrusting Gods.' 2 Corinthiërs 10:4.

Want ofschoon dit huis des wouds van Libanon een plaats ter verdediging was, zo wordt toch ook zijn wapenrusting beschreven en aangewezen, beide wat aangaat de stof en de maat. Het was een wapenrusting van goud gemaakt, zulk een wapenrusting, en zoveel er van. En het was gemaakt volgens aanwijzing van Salomo, die een type was van Christus, door de kracht van wiens genade en werking wij ook van onze wapenrusting worden voorzien, zoals uit de teksten bovenvermeld moge blijken. Door deze beschrijving van de wapenrusting van het huis des wouds van Libanon zijn ons dus, daar dit een type was van de wapenrusting Gods, in het tegenbeeld daarvan, voor de verdediging van de christelijke godsdienst grenzen gezet. Wij mogen dus ter verdediging van onze zielen en van de verering van God van geen andere dan van de wapenrusting Gods gebruik maken: dit alleen is de gouden wapenrusting, door onze Salomo verschaft, en in het huis des wouds van Libanon, of liever in de kerk in de woestijn, gelegd, opdat zij daarmee de vijand mocht weerstaan.

Twee honderd rondassen. Er wordt in de bijbel slechts weinig melding gemaakt van rondassen, terwijl er in het geheel niet uitdrukkelijk vermeld wordt hoe zij gebruikt werden, uitgezonderd eenmaal, en dat was toen Goliath kwam om Israël te tarten: hij kwam, gelijk met ander wapentuig, 'met een koperen rondas tussen zijn schouders.' 1 Samuel 17:6. Een rondas, dat is, zegt de kanttekening, een ring- of halskraag. Zulk een kraag is een ding, dat om de hals gedragen wordt en daar de dienst verricht van een schild. Waarom in sommige van uw oude bijbels dat, hetwelk op de een plaats een rondas genoemd wordt, op de andere plaats een schild wordt genoemd. Een schild voor dat gedeelte. Dit stuk wapentuig werd, naar ik veronderstel, in oude tijden gedragen door hen, die speren gebruikten, en het diende om het bovenste gedeelte van de rug en de schouders te beschermen voor de pijlen van de vijand, die in de lucht geschoten werden, met het doel, dat zij op het bovenste gedeelte van het lichaam mochten neervallen. De schilden waren voor hen, die met bogen omgingen, en dienden om de pijlen, die

op hen werden afgeschoten door de vijand, die voor hen stond, op te vangen of af te slaan. 'Asa had' op eenmaal 'een heir van drie honderd duizend uit Juda, rondas en spies dragende, en twee honderd en tachtig duizend uit Benjamin, het schild dragende en de boog spannende.' 2 Kronieken 14:8.

Ik kan niet zeggen wat het rondas hier moet betekenen, tenzij het diende om te tonen dat die in de type of het beeld zwakker en flauwhartiger waren dan die in het tegenbeeld, want daar deze kraag was voorbereid voor een achterdeel van het lichaam veronderstelde het de mogelijkheid, dat de dragers wegliepen, dat zij vloden. Maar in de beschrijving van de wapenrusting van de Christen vinden wij geen melding gemaakt van een beschutting voor de rug, zodat er van onze mannen in de kerk in de woestijn verondersteld wordt, dat zij moediger zijn. Hun aangezicht is stijf gemaakt tegen het aangezicht van hun vijanden, en hun voorhoofd stijf tegen het voorhoofd van hun vijanden. Ezechiël 3:8-9. Het schild was een type van het christelijk geloof, en zo past de apostel het toe. Hetwelk hij ook een voornaam stuk van onze christelijke wapenrusting rekent, wanneer hij zegt: 'Bovenal aangenomen hebbende het schild des geloofs, met hetwelk gij al de vurige pijlen van de boze zult kunnen uitblussen. Efeziërs 6:16. Deze rondassen en schilden waren van goud gemaakt, om de uitnemende waarde van deze wapenrusting Gods te tonen, te weten, dat zij niet vleeselijk is, maar geestelijk, niet menselijk, maar goddelijk, noch algemeen of alledaags, maar van een oneindige waarde. Waarom Jacobus, hierop zinspelende, zegt: 'Hoort, mijn geliefde broeders! heeft God niet uitverkoren de armen van deze wereld om rijk te zijn in het geloof, '(heeft Hij hun dit gouden schild niet gegeven) en hen gemaakt tot 'erfgenamen van het koninkrijk, hetwelk Hij belooft diegenen, die hem liefhebben?' Jacobus 2:5.

Geloof! Petrus zegt, dat het geloof, zelfs in zijn beproeving, veel kostelijker is dan het goud, hetwelk vergaat. Wat moet dan niet de waarde zijn, die in de genade zelf gelegen is! 1 Petrus 1:7. Dit ook is datgene, hetwelk Christus bedoelt, wanneer Hij zegt: 'Ik raad u, dat gij van Mij koopt goud, beproeft komende uit het vuur, opdat gij rijk moogt worden.' Openbaring 3:18. En mij dunkt, dat de apostelen en de Heere Jezus Christus in al deze plaatsen zinspelen op de schilden, de gouden schilden, die Salomo maakte en in het huis des wouds van Libanon neerlegde, welk huis, zoals ik heb aangetoond, datgene was, hetwelk inderdaad de staat van de kerk in de woestijn uitbeeldde, en deze schilden waren een type van het geloof.

Tegenwerping. Maar hier wordt melding gemaakt van niets dan schilden en rondassen.

Antwoord. Het is waar, en dat misschien wel om ons te tonen, dat de oorlog, die de kerk voert met de antichrist, eer verdedigend dan aanvallend is. Schilden en rondassen zijn wapens tot verdediging, wapens tot zelfbehoud, niet om anderen er mee te bezeren. Ook doet een Christen, als hij zijn ziel slechts kan verdedigen in de oprechte belijdenis van de ware godsdienst, datgene, waartoe hij volgens zijn plicht in betrekking tot deze zaak gehouden is. Waarom, ofschoon het Nieuwe Testament hem toestaat de gehele wapenrusting Gods aan te doen, echter het geheel en elk deel daarvan geestelijk en alleen verdedigends. Weliswaar wordt er melding gemaakt van het zwaard, maar dat zwaard is het Woord van God. Efeziërs 6:17. Een wapen, dat niemand bezeert of nadeel toebrengt, volstrekt niemand dan de duivel en de zonde, en diegenen, die deze beminnen. Inderdaad, dit werd gemaakt voor de Christenen om zichzelf en hun godsdienst daarmee te verdedigen tegen de hel en de engelen der duisternis. Deze twee stukken van de wapenrusting dan, die koning Salomo in het huis des wouds van Libanon legde, waren typen van de geestelijke wapenrusting, waarvan de kerk in de woestijn gebruik behoort te maken. En gelijk wij niet van meer lezen, dat daar was neergelegd, tenminste om tot een zinnebeeld te dienen, zo lezen wij niet van meer en moeten wij geen gebruik maken van meer dan van hetgeen de apostel ons beveelt aan te doen tot verdediging van de ware godsdienst.

Tegenwerping. Maar die geen andere wapenrusting gebruikt dan deze, moet er op rekenen dat hij het verliezen zal.

Antwoord. In het oordeel van de wereld is dit waar, maar niet in het oordeel van hen, die bekwaamheid en een hart hebben om ze te gebruiken. Want deze wapenrusting is niet die van Saul, welke David weigerde, maar de wapenrusting Gods, waardoor het leven beveiligd is geworden van al diegenen, die ze aandeden en er goed mee omgingen. Gij leest van sommige van Davids dappere mannen, dat 'hun aangezichten waren aangezichten der leeuwen, en dat 'zij waren als de reeën op de bergen in snelheid.' 1 Kronieken 12:8. Daar zij bedreven waren in het hanteren van spies en schild. Zie, de wapenrusting Gods geeft aan het aangezicht van een mens een dusdanig uitzicht, ook maakt ze hem, die ze gebruikt, meer levendig en bedrijvig dan voorheen. De wapenrusting Gods is geen last voor het lichaam, geen hindernis voor de geest, maar eer een natuurlijke, in plaats van een kunstmatige versterking. Maar deze wapenrusting komt niet tot iemand dan uit de hand van de koning, Salomo legde deze rondassen en schilden in het huis des wouds van Libanon. Zo deelt Christus Zijn wapenrusting uit aan Zijn kerk. Hierom wordt er gezegd, dat zij gegeven wordt aan de zijnen om voor Hem te lijden. Zij wordt gegeven aan de zijnen door Hemzelf en ten Zijnen behoefte. Filippienzen 1:29.

Dat is, opdat zij daarmee die gevechten mochten leveren, welke Hij zal besturen tegen de antichrist. Hierom worden zij genoemd de heirlegers in de hemel, en wordt ervan gezegd, dat zij hun Heer volgen 'op witte paarden, gekleed met wit en rein, fijn lijnwaad.' Maar, zoals ik zei, hun wijze van oorlog voeren was niettemin slechts verdedigend. Want let slechts op hetgeen een weinig verder volgt, en gij zult bevinden, dat het beest op Hem aanvalt. 'En ik zag het beest, en de koningen der aarde, en hun heirlegers vergaderd, om oorlog te voeren tegen hem, die op het paard zat, en tegen zijn heirleger.' Openbaring 19:14, 19. Zij zijn het, die aanvallen, zij zijn het, die twist zoeken en het eerst beginnen. Bovendien is de wapenrusting, zoals ik zei, slechts geestelijk, zodat de slag noodzakelijk ook geestelijk moet zijn. Daarom, dat, gelijk hier gezegd wordt, dat het Lam Zijn vijanden versloeg door het zwaard, de geest of de adem Zijns monds, zo ook Zijn heirleger hen verslaat door het vuur, dat uit Zijn mond uitgaat. Openbaring 1:16, 19:21.

Hier is dus niemands persoon in gevaar door deze oorlog. En ik zeg wederom: voor zover iemands persoon in gevaar is, is het, doordat hij verkeerd te werk gaat in deze oorlog. Het is waar, de personen van de Christenen zijn in gevaar, maar dat komt door de bloeddorstige aard van een anti-christelijke vijand. Maar wij spreken nu met betrekking tot het Lam en het heirleger, dat Hem volgt, en wat hen aangaat, niemands persoon is in gevaar enkel als zodanig. Waarom het niet de mensen zijn, maar de zonde, niet de mensen, maar de mens der zonde, die boze, tegen wie de Zoon van God oorlog voert in en door Zijn kerk. 2 Th. 2:8, Hebreeën 12:4. Laat ons dus de zaak goed voorstellen: niemand behoeft bevreesd te zijn om Jezus Christus het hoofd te laten zijn in de wereld: Hij benijdt niemand, Hij heeft niemands nadeel op het oog, Zijn koninkrijk is niet van deze wereld, ook begeert Hij geen tijdelijke zaken, laat Zijn vrouw, Zijn kerk, slechts met rust om haar aangekochte voorrechten te genieten, en het zal alles goed gaan. Welke voorrechten, aangezien zij belangen der ziel zijn, geen inbreuk maken op de vrijheden van enig mens. Laat geloof en heiligheid slechts zonder opzicht in de straten wandelen, en gij kunt zo gelukkig zijn als de wereld u kan maken. Ik spreek nu tot hen, die met Hem twisten. Maar als gepaste raad er bij u niet in wil, als hardheid des harten en blindheid des geestes en alzo het vergaan op de weg u zal overkomen, dan is dit slechts datgene, waarvoor gij van ouds zijt gewaarschuwd. 'Nu dan, gij koningen! handelt verstandig, laat u tuchtigen, gij rechters der aarde! Dient de Heere met vreze, en verheugt u met beving. Kust de Zoon, opdat Hij niet toorne, en gij op de weg vergaat, wanneer Zijn toorn maar een weinig zou ontbranden. Welgelukzalig zijn allen, die op Hem betrouwen.' Psalm 2:10-12. Laat nu ook hetgeen over dit onderwerp gezegd is een nieuw bewijs zijn om te tonen, dat het huis des wouds van Libanon een type was van de kerk in de woestijn.

HOOFDSTUK 9.

VAN DE VATEN WELKE SALOMO IN HET HUIS DES WOUDS VAN LIBANON ZETTE.

Salomo zette ook vaten in het huis des wouds van Libanon. ‘Ook waren alle drinkvaten van de koning Salomo van goud, en alle vaten van het huis des wouds van Libanon waren van’ goud, van ‘gesloten goud, geen zilver was er aan: want het werd in de dagen van Salomo uit voor enig ding geacht.’ 1 Koningen 10:21, 2 Kronieken 9:20. Omdat het niet uitgedrukt wordt wat die vaten van gesloten goud waren, welke Salomo in het huis des wouds van Libanon plaatste, daarom kan niemand in een stellige zin beslist spreken, vaten van goud, vaten van gesloten goud zegt de Heilige Geest, en zo laat Hij het aan de voorzichtigen over om hun overleggingen te maken, en ofschoon ik mijzelf niet mag stellen onder het getal van die voorzichtigen, zo zal ik toch de vrijheid nemen om te zeggen wat ik in dit geval denk.

Ten eerste dan, ontkennenderwijze, het waren geen vaten die bestemd waren voor de dienst des Heeren, want daar deze bepaald was tot de tempel, zo waren daar de vaten, en de gereed schappen en de omstandigheden voor de eredienst. Ik zeg, de gehele eenvormige eredienst der Joden was nu bepaald tot de tempel. 1 Kronieken 2:4, 7:12, 15-16. Waarom de vaten hier vermeld niet zulke konden zijn, welke dienden om hier de eredienst op te richten, want naar Jeruzalem moest men zijn offeranden brengen. Weliswaar had men synagogen, waar de gewone dienst werd verricht, waar de wet werd gelezen, en waar de priesters het volk leerden hoe zij de Heere moesten dienen, maar aangaande datgene, hetwelk bestond in vleselijke ordinanties, zoals het offeren, de wassingen en het gebruik van vaten voor dat doel, dat werd verricht te Jeruzalem.

Dit huis dus, te weten, het huis des wouds van Libanon, was niet gebouwd om er brandoffers of slachtoffers in te slachten of te offeren, maar gelijk het altaar was, hetwelk de twee en een halve stam bouwden bij de Jordaan toen zij elk tot hun erfdeel gingen, namelijk, om een getuige te zijn van de besluiten van het volk om de ware godsdienst in de kerk te bewaren, voor henzelf en voor hun nakomelingschap. Jozua 22:21-29. Daar dit huis dus was bestemd voor een verdedigingsoorlog, was het geen vereiste, dat de formaliteiten van de eredienst daar zouden zijn.

Ook de kerk in de woestijn, zover als zij in de strijd is betrokken, zover is zij niet opgenomen in de praktische gedeelten van de godsdienst, 1 Th. 2:2, want de godsdienst kan niet beoefend worden in de kerk in de ogenblikken van strijd. Laten wij dan onze godsdienst beoefenen in vrede, en in alle vreedzame wegen, en ze verdedigen of rechtvaardigen langs de weg van strijd, dat is, wanneer door de tegenstanders van ons gevraagd of geëist wordt om daarvan rekenschap te geven of verantwoording te doen. Filippenzen 1:7, 17, Handelingen 22:1. Maar mijn strijd moet geschieden, niet in bemoeizieke redeneringen of in het twisten omtrent woorden tot geen nut of voordeel, maar door woorden van waarheid en van een gezond verstand, met alle zachtmoedigheid en vreze. Handelingen 26:24-25, Titus 3:1-2, 1 Petrus 3:15.

Het beoefenen en het verdedigen van een praktijk of beoefening zijn, zoals gij weet, twee dingen: ik beoefen de godsdienst in mijn binnenkamer, in mijn huisgezin, in de gemeente, maar ik verdedig deze beoefening voor de magistraat, de koning en de rechter. Nu was de tempel toebereid voor de beoefening van de godsdienst, en het huis des wouds van Libanon voor de verdediging daarvan. Openbaring 11:1. Voor zover dus als de kerk in de woestijn God vereert en aanbidt, voor zover wordt zij vergeleken met de tempel, en voor zover zij die eredienst verdedigt, voor zover wordt zij een heirleger of slagorde genoemd. Openbaring 19:14. Een

slagorde schrikkelijk met banieren. Hooglied 6:4. Want God heeft een banier gegeven aan hen, die Hem vrezen, opdat deze moge worden ontplooid vanwege de waarheid. Psalm 60:4. Hierom zegt zij tot God: 'Wij zullen juichen over Uw heil, en de vaandels opsteken in de naam van onze God.' Psalm 20:5. Maar hier is in dit alles geen schade of nadeel aan de wereld, het koninkrijk, de eredienst, de oorlog is geestelijk, evenals ook de wapenrusting. Ik heb dit gesproken om de eredienst van het strijden voor de eredienst te onderscheiden, en om de weg te banen voor hetgeen nog gezegd zal worden.

Als de vaten van het woud van Libanon, of die, welke in dat huis geplaatst waren, niet diegenen waren, die betrekking hadden op de eredienst, op de eredienst enkel als zodanig, dan schijnt het wel, dat deze vaten dus dienden tot een ander gebruik dan voor vormelijke eredienst in het huis des wouds van Libanon. De beste weg dan, die ik weet, om uit te vinden wat zij waren, is, eerst te overwegen waaraan zij worden toegevoegd in de vermelding. Nu vind ik ze in de vermelding gevoegd bij Salomo's drinkvaten, en daar zij gemaakt waren van fijn of zuiver goud, beschouw ik ze ook als vaten van dezelfde soort, namelijk, vaten om uit te drinken. Nu, als wij hier de staat van de kerk in de woestijn aan toevoegen, van welke kerk, zoals wij gezegd hebben, dit huis des wouds van Libanon een type was, dan moeten wij verstaan, dat door deze vaten zulke teugen werden uitgebeeld als de kerk heeft wanneer zij verkeert in een staat van ongeregeldeheid of vervolging, en die zijn van tweeërlei soort, hetzij, Ten eerste, Zulke, die bij uitstek bitter zijn, of Ten tweede, Zulke die bij uitstek zoet zijn, want beide deze soorten gaan met een oorlogstoestand gepaard.

Ten eerste. Zulke, die bij uitstek bitter zijn. Deze worden genoemd bekens van rode wijn, hetwelk bloed betekent, alsook, de beker van des Heeren grimmigheid, de beker der zwijmeling, de beker der verwoesting en der eenzaamheid, enz. Ook is er niets meer natuurlijk voor de kerk, terwijl zij in een woestijn-staat verkeert, dan zulke bekens en teugen als deze. Hierom wordt er van haar, als daar zijnde, gezegd, dat zij, zoals tevoren gezegd werd, bekleed is met zakken, dat zij treurt, en weent, en roept, en in nood is als een burende vrouw. Zie de Klaagliederen en gij zult dit alles bewaarheid vinden. Zie ook Openbaring 11:3, 12:2.

En wie overweegt hetgeen reeds gezegd is in betrekking tot hetgeen het huis des wouds van Libanon ontmoette, zal dat, wat hier in het midden gebracht is, niet vreemd, maar natuurlijk vinden. Want, kan men het zich denken, dat wanneer de koning van Assyrië zijn leger tegen de zijden van Libanon legde, en wanneer het vuur zijn cederen zou verteren, alsook wanneer Libanon zou worden afgehouden en verkwijnen, dat deze vaten, deze bekens haar dan niet op de hand werden gezet? En ik zeg wederom: kan men, terwijl de kerk in de woestijn, Libanons tegenbeeld, zo vervolgd, zo benauwd, zo verdrukt en de zetel van zoveel strijd, zoveel bloed, zo vele moorden op haar kinderen binnen in haar, enz., is geworden, kan men het zich denken, dat zij uit geen van deze bekens dronk? Ja, ja, zij heeft de rode wijn gedronken uit des Heeren hand, namelijk, de beker des bloeds, der grimmigheid, der zwijmeling en der verwoesting, getuige haar eigene kreten, zuchten, tranen en sidderingen, alsmede de kreten van weduwen, kinderen en wezen binnen in haar. Klaagliederen 1:2, 4-5.

Maar wat haal ik bijzondere teksten aan, waar rede, geschiedenis, ervaring, alles wat maar verstaanbaar is, dit bevestigt en als een waarheid doet kennen, dit namelijk, dat een volk, wier belijdenis in rechtstreekse tegenstelling is met de duivel en de antichrist, en met alle ongebondenheid, onmenselijkheid, onheiligheid, bijgeloof en afgoderij, dat zulk een volk, wanneer het toegelaten wordt aan de draak, het beest, de valse profeet en de hoer om zich op hen te werpen, noodwendig uit deze bekens proeven en daaruit drinken moet, tot hun ontzetting. Maar al deze zijn van louter goud. Zij zijn door God verordineerd, aangewezen, gevuld, bepaald, wat aangaat de tijd, en ook door Hem geheiligd, ten goede voor diegenen onder de zijnen, die ze drinken. Hierom verkoos Mozes liever een volle roemer van deze te drinken, 'dan voor een tijd de genieting der zonde te hebben.' Hebreeën 11:25. Hun zuurheid,

bitterheid en alssem smaak bestaat dus alleen voor het vlees, dat noch God, noch Christus, noch de genade liefheeft. Psalm 75:8, Filippenzen 1:28.

Deze gouden bekera, de droefenissen, die de kerk in de woestijn heeft ontmoet, zijn dus van meer waarde dan al de schatten van Egypte, zij zijn nodig en nuttig, en eveneens prijzenswaardig, en verstreken tot vermeerdering van onze heerlijkheid, wanneer de wereld, die aanstaande is, gekomen is. 1 Thessalonicenzen 3:3, Openbaring 2:10, 1 Petrus 1:6. Bovendien zijn zij blijken, tekenen, en gouden bewijzen van liefde, en juwelen, die de schoonheid der kerk in het oog van God des te meer doen uitkomen. Galaten 6:17, Openbaring 3:19, Hebrëen 12:6. Zij zijn ook een middel, waardoor het blijkt, dat de mensen gezond, oprecht, gelovig, en ware liefhebbers van God zijn, alsook diegenen, wier genade gaven niet nagmaakt, geveinsd of ongezond, maar waar en zodanig zijn, die bevonden zullen worden tot prijs, en eer, en heerlijkheid bij de verschijning van Jezus Christus. Jesaja 27:9, Hebrëen 12:7-10, 1 Petrus 2:19, 2 Corinthiërs 4:17-18, 2 Thessalonicenzen 1:5.

En dit is de oorzaak geweest, dat de mannen van onze kerk in de woestijn geroemd hebben in de verdrukking, behagen scheppende in smaadheden en noden, en vervolgingen, en benauwdheden om Christus' wil. Romeinen 5:3, 2 Corinthiërs 12:9-10. Ja, dit is de reden, waarom zij elkaar hebben opgewekt en vermaand zich te verheugen wanneer zij in velerlei verzoekinga vielen, zeggende: Zalig is de man, die verzoeking verdraagt, ziet, wij houden hen gelukzalig, die verdragen. Jacobus 1:2, 12, 5:11. En wederom: 'Indien gij gesmaad wordt om de naam van Christus, zo zijt gij zalig.' 1 Petrus 4:14. Dit zijn dus vaten van louter goud, ofschoon zij zulke bittere teugen bevatten, en ofschoon het diegenen zijn, tegen welke wij zo veel verwrongen gezichten trekken voor wij hun vocht naar binnen kunnen krijgen. Meent gij dat een christen, zelfs met deze beker in zijn hand om die te drinken, die zou willen verwisselen voor een teug uit die, welke er is in de hand van de vrouw, die op de rug van het scharlakenrode beest zit. Openbaring 17:3-4. Neen voorwaar, want hij weet, dat haar zoet vergif is, en dat zijn bitter dient om zijn ziel, lichaam, leven en godsdienst te reinigen van de dood. 2 Timotheus 2:11-12.

God zendt Zijn liefde tekenen tot Zijn kerk langs twee wegen: soms door haar vrienden, soms door haar vijanden. Wanneer zij komen door de hand van een vriend, zoals door een dienaar, een broeder, of door de Heilige Geest, dan komen zij op een zachte, lieflijke wijze, en dan worden zij genomen en gaan zij naar binnen gelijk honing. Maar wanneer deze liefde tekenen tot hen komen door de hand van een vijand, dan worden zij hun overhandigd op een ruwe wijze: Farao overhandigde hun liefde tekenen op een ruwe wijze, de koning van Babylon overhandigde hun deze liefde tekenen op een ruwe wijze. Ze brengen ze uit boosaardigheid, God zendt ze uit liefde, zij brengen ze en geven ze aan ons in de hoop, dat zij onze dood zullen zijn, zij geven ze ons dus met menige vuile vloek, maar God zegent ze niettemin. Geleidde niet Haman Mordechai in zijn staat door de hand der gramschap? Ook is deze beker zo bitter niet of onze Heere zelf dronk diep daaruit, voor hij werd overgereikt aan Zijn kerk. Hij deed zoals liefhebbende moeders doen, zelf er uit drinken om ons te tonen, dat het geen vergif is, alsmede om ons aan te moedigen om die te drinken om Zijnent wil en tot ons eindeloos welzijn. Mattheus 20:22, 26:39, 42.

En, zoals ik u vroeger zei, ik denk, dat ik niet afwijk van de zin van de tekst door ze bekera te noemen, omdat zij, ofschoon ze daar geen naam hebben, gevoegd worden bij koning Salomo's drinkvaten, en omdat zij, als zo samengevoegd in de type, alsoo ook hier worden samengevoegd. Daarom wordt de beker hier de drinkbeker van Christus genoemd. 'Kunt gij de drinkbeker drinken, die Ik drinken zal?' 'Mijn drinkbeker zult gij wel drinken.' Mattheus 20:22-23. Hier ziet gij, dat zij samengevoegd zijn in een gemeenschap aan deze beker der droefheid, zoals de bekera in een en dezelfde adem gevoegd worden bij die, waaruit koning Salomo dronk, welke hij plaatste in het huis des wouds van Libanon.

Ten tweede. Zulke, die bij uitstek zoet zijn. Maar dit zijn niet al de bekers, die tot het huis des wouds van Libanon, of liever tot de kerk in de woestijn, behoren: er is ook een beker, uit welke bij tijden gedronken wordt wat bij uitnemendheid zoet is. Hij wordt genoemd de beker der vertroosting, de beker der zaligheid, een beker in welke God zelf is. Psalm 116:12, Jeremia 16:7. Gelijk hij zei: De HEERE is het deel mijns bekers. Of liever: ‘De HEERE is het deel mijner erve, en mijns bekers’ Psalm 16:5. Deze beken krijgen zij, die in de kerk in de woestijn zijn, gewoonlijk voor een nadronk voor die bittere, die voorafging. Evenals dus tedere moeders aan hun kinderen klontjes of suiker geven om de smaak weg te nemen, nadat zij een bitter drankje ingekregen hebben, evenzo geeft God aan de zijnen de bekers der vertroosting en der zaligheid, nadat zij een wijle geleden hebben. ‘Want gelijk het lijden van Christus overvloedig is in ons, also is ook door Christus onze vertroosting overvloedig.’ 2 Corinthiërs 1:5.

Hierom verzekert de apostel betreffende de verdrukking van die te Corinthe, ja, en belooft hun ook, dat, gelijk zij gemeenschap hadden aan het lijden, zij ook also gemeenschap zouden hebben aan de vertroosting. 2 Corinthiërs 1:7. Sommige van deze bekers worden gevuld tot overloepens toe, gelijk David zei van de zijne, toen het dal der schaduw des doods voor hem was. ‘Gij richt, ‘ zei hij, ‘de tafel toe voor mijn aangezicht, tegenover mijn tegenpartijen, Gij maakt mijn hoofd vet met olie, mijn beker is overvloeiende.’ Psalm 23:5. Dit is dat, wat de apostel zeer overvloedig noemt, dat is, dat, hetwelk boven mate is. Ik ben, ‘ zegt hij, ‘zeer overvloedig van blijdschap in al onze verdrukking.’ 2 Corinthiërs 7:4. Nu beantwoordt het een aan het andere. Gij hebt zomer en winter gemaakt, Gij hebt de warme stralen van Uw zon doen beantwoorden aan de koude van de duistere nacht. Dit is mogelijk ook nog afgebeeld in het bouwen van dit huis, deze type van de kerk in de woestijn, op zulk een aangename plaats als het woud van Libanon. Hooglied 4:8. Libanon! Libanon was een van de lieflijkste plaatsen in het gehele land Kanaän. Daarom lezen wij van de vrucht van Libanon, van de stromen van Libanon, de reuk, de geur, de heerlijkheid van Libanon, en ook van de wijn en de bloemen van Libanon. Psalm 72:16, Hosea 14:6-7, Jesaja 35:2, 60:13, Nahum 1:4.

Libanon! Dat was een der dingen, die bij Mozes de begeerte opwekten om de Jordaan over te trekken, opdat hij die schone berg de Libanon mocht aanschouwen. De heerlijkheid en uitnemende schoonheid der kerk stelt Christus eveneens voor door haar te vergelijken bij Libanon. ‘Uw lippen, o bruid!’ zegt Hij, ‘druppen van honingzeem, honing en melk is onder uw tong, en de reuk van uw kleren is als de reuk van Libanon.’ Hooglied 4:11-15. Dat dit huis hier geplaatst was, dient dus mogelijk om te tonen, welk een gezegende staat God kon maken van de staat van Zijn kerk door Zijn gezegende genade en tegenwoordigheid, zelfs terwijl zij in de woestijn verkeert. Wij willen hier tot verder betoog een brief aan toevoegen van een godzalige man, Pomponius Algerius, een Italiaanse martelaar, van welke hier enige woorden volgen: ‘Laat, ‘ zegt hij, ‘de ellendige wereldse mens mij antwoord geven: wat geneesmiddel of veilig toevluchtsoord kan er voor hem zijn, indien hij God mist, die het leven en het geneesmiddel is van alle mensen, en hoe kan er van hem gezegd worden, dat hij vliedt van de dood, wanneer hij alreeds dood is in de zonde? Als Christus de weg, de waarheid en het leven is, hoe kan er dan enig leven buiten Christus zijn?

De verstikkende hitte van de kerker is voor mij koude, de koude winter is voor mij een nieuwe lentetijd in de Heere. Hij, die niet vreest verbrand te worden in het vuur, hoe zal hij de hitte van het weer vrezende? Of wat geeft hij om de nijpende vorst, die brandt van de liefde des Heeren? De plaats is akelig en vervelend voor hen, die schuldig zijn, maar voor de onschuldigen en schuldelozen is zij honigzoet. Hier valt de aangename dauw, hier vloeit de liefelijke nectar, hier stroomt de zoete melk, hier is overvloed van alle goede dingen. En ofschoon de plaats eenzaam en verlaten is, zo schijnt ze mij een ruim wandelpark toe, en een dal des genoegens, het is hier voor mij het betere en edeler deel van de wereld. Laat de ellendige wereldling zeggen en betuigen of er enige plek, vlakke of weide is, waar het zo vol bekoorlijkheid is voor de geest

des mensen als hier. Hier zie ik koningen, vorsten, steden en mensen, hier zie ik oorlogen, waarin sommigen overwonnelingen, anderen overwinnaars zijn, waarin sommigen worden neer geworpen, anderen opgericht. Hier is de berg Zion, hier ben ik reeds in de hemel zelf.

Hier staat eerst Christus Jezus vooraan in, het leger, om Hem staan de aartsvaders, de profeten, en evangelisten, en apostelen, en al de dienaars van God, van welke sommigen mij omhelzen en liefkozen, anderen mij opwekken, anderen de sacramenten voor mij openen, anderen mij vertroosten, anderen zingende rondom mij heen staan, en hoe kan men dan van mij denken, dat ik alleen ben, onder zulk een grote menigte, en zulken als deze zijn, wier aanschouwing mij beide tot vertroosting en tot een voorbeeld verstrekt. Want hier zie ik sommigen gekruisigd, anderen verslagen, anderen gestenigd, anderen aan stukken gesneden, anderen gevierendeeld, anderen geroosterd, anderen gebraden, anderen in hete ketels geworpen, anderen wie de ogen zijn doorboord, anderen wie de tong uitgesneden, anderen wie de huid over het hoofd getrokken is, anderen wie de handen en voeten afgekapt zijn, anderen die in brandende ovens geworpen zijn, anderen die van boven naar beneden gestort en tot voedsel aan de beesten en de vogels des hemels gegeven zijn. ‘Er zou, ‘ zegt hij, ‘een lange tijd voor nodig zijn, als ik alles zou verhalen.’

Om kort te zijn, onderscheidenen zie ik daar met verschillende en onderscheidene martelingen gepijnigd, evenwel, niettegenstaande dit alles, allen levende en allen veilig. Een pleister, een zalf geneest al hun wonden, hetwelk ook aan mij kracht en leven geeft, zodat ik al deze voorbijgaande angsten en lichte verdrukkingen met een kalm gemoed onderga, daar er een betere hoop voor mij is weggelegd in de hemel. Ook vrees ik mijn tegenpartijen niet, die mij hier vervolgen en verdrukken, want die in de hemel woont zal lachen in hun verderf en de Heere zal hen bespotten. Ik vrees geen duizendtallen der lieden, die mij omringen. De Heere mijn God, mijn hoop, mijn steun en staf, mijn trooster, die mij het hoofd omhoog heft, die zal mij verlossen. Hij zal hen allen slaan, die zonder oorzaak tegen mij opstaan, Hij zal de tanden en kaken der zondaren aan stukken breken, want bij Hem alleen is alle majesteit en heerlijkheid.

De versmading om Christus’ wil maakt ons vrolijk, want zo staat er geschreven: Indien gij gesmaad en gehoond wordt om de naam van Christus, zo zijt gij zalig, want de Geest der heerlijkheid en de Geest van God rust op u. 1 Petrus 4. Wees daarom verzekerd, (zegt hij in deze brief aan zijn vrienden) dat de hoon en smaad ons aangedaan met schande en schade op het hoofd van onze smaders zal wederkeren. In deze wereld is geen vast verblijf voor mij te vinden, daarom reis ik op naar het Nieuwe Jeruzalem, hetwelk in de hemel is en mij aangeboden wordt zonder enige betaling. Zie, ik ben reeds op weg naar het Vaderhuis, dat voor mij is toebereid, en waar ik rijkdommen, vrienden en magen, genietingen en eerbewijzen zal vinden in ruime overvloed.

Wat aangaat de dingen dezer aarde, zij zijn een voorbijgaande schaduw, een optrekkende damp, een ingestorte muur. In het kort gezegd is het al slechts ijdelheid der ijdelheden, terwijl de hoop en het wezen der toekomstige, eeuwige heerlijkheid ontbreekt, welke de genadige goedheid des Heeren mij gegeven heeft om mij te vergezellen en mij te vertroosten, en nu beginnen zij te werken en vruchten in mij voort te brengen. Ik heb mijn reis tot hiertoe voortgezet, ik heb gearbeid en gezweet vroeg en laat, ik heb gewaakt dag en nacht, en nu beginnen de uitwerkingen van mijn arbeid en moeite zich te vertonen. Dagen en uren heb ik doorgebracht in overdenkingen. Zie, het waarachtige aangezicht Gods is aan mij verzegeld, de Heere heeft vrolijkheid in mijn hart gegeven, en daarom wil ik mij daarin in vrede neerleggen en rusten. Psalm 4. En wie zal het dan wagen iets kwaads te spreken van deze onze snel heen vlietende leeftijd, of zeggen, dat onze jaren worden afgesneden? Wie kan nu inbrengen dat deze onze arbeid verloren is, die de Heere en Maker van de wereld gevolgd en uitgevonden en

de dood met het leven verwisseld heeft? De Heere is mijn deel, zegt mijn ziel, en daarom wil ik Hem zoeken en op Hem wachten.

Nu dan, als het sterven in de Heere geen sterven is, maar een leven in een volzalige genieting, waar is die ellendige wereldse oproermaker die ons van dwaasheid beschuldigt, omdat wij ons leven overgeven aan de dood? O, hoe bekoorlijk is deze dood voor mij! de drinkbeker des Heeren te proeven, die een zeker onderpand is van waarachtig heil en zaligheid, want zo heeft de Heere zelf vooraf tot ons gesproken, zeggende: Hetgeen zij aan Mij hebben gedaan, dat zullen zij ook doen aan u. Laat daarom de dwaze wereld met zijn blinde wereldlingen, (die in de heldere zonneschijn voort struikelen in duisternis, daar zij zo blind zijn als kevers), ophouden met zo onverstandig tegen ons te redeneren en ons te bedillen over ons haastig lijden, zoals zij het beschouwen. Waarop wij hun met de heilige apostel weer ten antwoord geven, dat noch verdrukking, noch benauwdheid, noch vervolging, noch honger, noch naaktheid, noch gevaar, noch zwaard in staat zal zijn ons ooit te scheiden van de liefde van Christus, want wij worden de ganse dag gedood, wij zijn geacht als schapen ter slachting. Romeinen 8.

‘Aldus, ‘ zegt hij, ‘gelijken wij op Christus ons Hoofd, die gezegd heeft, dat de discipel niet boven zijn meester kan zijn, noch de dienstknecht boven zijn heer. Dezelfde Heere heeft ook bevolen, dat een iegelijk zijn kruis opnemen en Hem volgen zal. Lukas 9. Verheugt u en weest blij, mijn geliefde broeders en mede dienstknechten, en zijt wel getroost wanneer gij in velerlei verzoekingenv valt, laat uw geduld volmaakt zijn in alle delen. Want het is ons tevoren getoond en beschreven, dat zij, die u zullen doden, zullen menen God een dienst te bewijzen. Daarom zijn droefenissen en dood als tekenen en sacramenten van onze uitverkiezing en toekomstend leven. Laat ons dan blij zijn en de Heere zingen wanneer wij, vrij zijnde van alle rechtmatige beschuldigingen, vervolgd en aan de dood overgegeven worden, want het is beter, dat wij wel doende, indien het de wil van God is, lijden, dan kwaad doende. 1 Petrus 3. Wij hebben tot een voorbeeld Christus en de profeten, die gesproken hebben in de naam des Heeren, en door de handen der onrechtvaardigen gedood zijn. En nu zegenen wij hen, en roemen wij hen gelukzalig, die toen geleden hebben. Laat ons blij en verheugd zijn in onze onschuld en oprechtheid, de Heere zal hen belonen, die ons vervolgen, laat ons alle wraakneming aan Hem overlaten.

Ik word van dwaasheid beschuldigd, omdat ik niet terugdeins van de ware leer en kennis van God, en mijzelf niet uit deze jammeren bevrijd, hetgeen ik met één woord doen kan. O, die blindheid des mensen, dat hij de zon niet ziet schijnen, noch des Heeren woorden in gedachtenis houdt! Bedenk daarom, dat Hij zegt: Gij zijt het licht der wereld. Een stad, boven op een berg liggende, kan niet verborgen zijn, noch steekt men een kaars aan en zet die onder een korenmaat, maar op een kandelaar, en zij beschijnt allen, die in het huis zijn. En op een andere plaats zegt Hij: Gij zult voor stadhouders en koningen geleid worden. Vrees hen niet, die het lichaam doden, maar vrees Hem, die beide ziel en lichaam doodt. Al wie Mij belijden zal voor de mensen, die zal Ik ook belijden voor Mijn vader, die in de hemelen is, en die Mij verloochent voor de mensen, die zal Ik ook verloochenen voor Mijn hemelse Vader.

Aangezien nu de woorden des Heeren zo duidelijk zijn, hoe of op welk gezag zal deze wijze raadsman de raad, die hij geeft, dan klaar maken? God verhoede, dat ik de geboden van God opzij zetten, en de raadgevingen van mensen opvolgen zou. Want daar staat geschreven: Welgelukzalig is de man, die niet wandelt in de raad der goddelozen, noch staat op de weg der zondaars, noch zit in het gestoelte der spotters. Psalm 1. God verhoede, dat ik Christus zou verloochenen, waar ik Hem moet belijden, ik acht mijn leven niet te dierbaar, ook wil ik het toekomstende leven niet verwisselen voor deze tegenwoordige wereld. O, hoe dwaas spreekt hij, die mij van dwaasheid beschuldigt.’ En een weinig verder zegt hij: ‘En nu, laat deze schrandere, vleselijke raadgever en bestrijder van deze wereld zeggen wat men op mij heeft aan

te merken. Als ik in de onderzoeken, die ik ondergaan heb, niet zo naar hun geest en gezindheid geantwoord heb als zij van mij eisten, dan was dat, omdat wijzelf niet spreken, maar het de Geest van God is, die in ons spreekt, gelijk Hij zelf van tevoren getuigd heeft, zeggende: Wanneer gij voor heersers en magistraten zult gebracht worden, zijt gij het niet, die spreekt, maar het is de Geest Mijns Vaders, die in u zal zijn. Mattheus 10.

Zodat, indien de Heere waarachtig en getrouw is ten opzichte van Zijn Woord, en dat is Hij ongetwijfeld, er dus niets in mij valt te berispen, want Hij gaf de woorden, die ik sprak, en wie was ik, dat ik zijn wil kon weerstaan? Indien iemand valt over de dingen, die ik gezegd heb, laat hem dan twisten met de Heere, wie het behaagde zo in mij te werken, en als de Heere niet berispt kan worden, ben ik hierin ook niet te beschuldigen, daar ik deed wat ik mij niet voorgenomen en waar ik vooraf niet over gedacht had. De dingen, die ik daar uitsprak, (hij bedoelt, toen hij voor de magistraten stond), als die anders dan goed waren, laat men het tonen, en dan zal ik zeggen, dat het mijn woorden en niet de woorden des Heeren waren. Maar indien zij goed en recht en dezulke waren, waartegen geen rechtmatige beschuldigingen kunnen worden ingebracht, dan moet het noodwendig worden toegestemd, in spijt van de woede der vijanden, dat zij van de Heere kwamen, en dan, wie zijn zij, die mij zullen beschuldigen-voorzichtige lieden? Of wie zullen mij veroordelen-rechtvaardige rechters? En ofschoon zij dit doen, zo zal toch niettemin het woord niet ijdel zijn, evenmin zal het evangelie dwaas zijn of daarom vervallen, maar eerder zal het koninkrijk van God des te meer bloeien en gedijen voor de Israëlieten en zal het des te spoediger komen tot de uitverkorenen van Christus Jezus, en zij, die dit zullen doen, zullen het ontzettende oordeel Gods ondervinden. Evenmin zullen zij ongestraft blijven, die vervolgers en moordenaars zijn van de rechtvaardigen.

‘Mijn zeer geliefden, ‘ zegt hij, ‘heft uw ogen op, en let op de raadgevingen Gods. Hij toonde ons voor kort een beeld van Zijn straffen, hetwelk diende tot onze verbetering, en als wij Hem niet ontvangen, dan zal Hij Zijn zwaard uittrekken, en de natie, die zich tegen Christus zal verheffen, slaan met het zwaard, de pest en hongersnood.’ Dit is, zoals ik zei, een deel van een brief, geschreven door Pomponius Algerius, een Italiaanse martelaar, die, toen hij die schreef, in de kerker, zoals hij het noemt, in zijn bekoorlijke lusthof was, de gevangenis van Leonine, op de 12de van Augustusmaand, anno 1555. Gelijk te zien is in het tweede deel van het boek der martelaren. Deze man was, toen hij deze brief schreef, in het huis des wouds van Libanon, in de kerk in de woestijn, in de plaats en de weg van strijd voor de waarheid Gods, en hij dronk uit de beide bekers, waarvan ik vroeger sprak, te weten, uit die, welke bij uitstek bitter, en uit die, welke bij uitstek zoet was, en de reden, waarom hij niet klaagde over de bittere was, omdat de zoete die had overwonnen. Gelijk het lijden van Christus overvloedig was in Hem, alzo was ook door Christus zijn vertroosting overvloedig. Alzo was deze, zeg ik, veel meer overvloedig.

Maar was niet deze man, dunkt u, een reus, een pilaar in dit huis? Had hij nu ook niet het schild des geloofs aangegrepen? Ja, was hij nu niet in de strijd? En gedroeg hij zich niet dapper? Was niet zijn geest duizend graden verheven boven het zinnelijke, boven vleselijke redeneringen, vleselijke liefde, eigenbelang, en de begeerte tot het omhelzen van tijdelijke goederen? Deze man was in het bezit van datgene, wat hem behaagde, ook konden al de vleierijen, beloften, bedreigingen of mishandelingen hem niet eenmaal het oor doen lenen aan of de begeerte opwekken om te ondervragen naar wat de wereld of haar heerlijkheid kon verschaffen. Zijn geest was bevangen door onzichtbare genietingen, hij begeerde zijn liefde tot zijn Heer te tonen door zijn leven om Zijnentwil af te leggen, hij verlangde daar te zijn, waar geen smart of jammer, of gezucht, of tranen, of moeite meer zijn zal, hij was een man uit duizend. Prediker 7:28.

Maar om weer tot onze tekst terug te keren. Gij weet, wij hebben het nu over de vaten van het huis des wouds van Libanon, die, zoals ik u verhaald heb, geen vaten der dienst, konden zijn,

want de eredienst, die volgens het bevel volbracht moest worden in de tempel, was ook beperkt tot dat gebouw en tot de vaten, die daar waren. Daarom moeten zij, naar alle waarschijnlijkheid, de vaten zijn, die ik vermeld heb, en gij ziet hoe wij dat hebben verklaard en toegepast. Als ik het niet bij het rechte eind heb, dan weet ik het niet, als anderen mij beter licht hieromtrent kunnen geven, dan zal ik daar dankbaar voor zijn.

Er waren ook bij dit huis des wouds van Libanon schatsteden, en wagensteden, en steden der ruiters gevoegd, waaraan koning Jotham burchten en torens toevoegde. 2 Kronieken 8:4-6, 27:3-4. Deze dienden mogelijk om aan te duiden door welke wegen en middelen God bij tijden de twistzaak van Zijn kerk, zelfs in deze wereld, zou wreken op hen, die zonder oorzaak wegens hun geloof en Godsverering zich tegen hen zouden stellen. Want hier is een gezicht van dreigende wraak, het waren schathuizen, wagensteden, steden der ruiters, alsmede burchten en torens. En zij stonden op dezelfde grond, waarop dit huis was gebouwd, en wel in het woud van Libanon. Wij weten, dat God in Israël koningen verwekte, die bij tijden daar de afgoderij onderdrukten en de vervolgers tuchtigden, zoals Jehu, Josia enz. En Hij heeft beloofd, dat, zelfs in de tijden van het evangelie, koningen de hoer zullen haten en haar woest zullen maken, en naakt, en haar vlees zullen eten, en haar met vuur zullen verbranden. Openbaring 17:12, 16. Hier nu zijn de schathuizen, de wagensteden, en steden der ruiters, alsmede de burchten en torens tot hulp en bijstand van het huis des wouds van Libanon, tot hulp en bijstand van de kerk in de woestijn, of, zoals gij het op een andere plaats vindt, toen de slang water als een rivier uit haar mond wierp achter de vrouw, 'opdat zij haar door de rivier zou doen wegvoeren. En de aarde kwam de vrouw te hulp, en de aarde opende haar mond, en verzwolg de rivier, welke de draak uit zijn mond had geworpen.' Openbaring 12:15-16. Aldus kwamen de Meden en Perzen te hulp om de kerk uit de klauwen en de sterke hand van de koning van Babel te verlossen. Dit Libanon was dus een merkwaardige plaats en een voorstelling van grote dingen, het aangezicht van de Heere Jezus wordt er bij vergeleken, en evenzo het aangezicht van Zijn bruid, en ook de reuk van haar kleren. Hooglied 4:11, 5:15, 7:4.

HOOFDSTUK 10.

VAN HET VOORHUIS VAN HET HUIS DES WOUDS VAN LIBANON.

Salomo maakte ook een voorhuis aan dit huis des wouds van Libanon. Hij maakte onderscheidene voorhuizen, als, een voor de tempel, een voor het huis waar hij in woonde, een voor de troon van het koninkrijk, en dit, dat was voor het huis des wouds van Libanon, vandaar dat wij ons nu bezig houden met dit laatste. Daarna maakt hij een voorhuis van pilaren: vijftig ellen was zijn lengte, en dertig ellen zijn breedte, en het voorhuis was tegenover die, en de pilaren met de dikke balken tegenover dezelve.’ 1 Koningen 7:6. Dit voorhuis was vermaard door zijn lengte, breedte, en sterkte, het was in staat om duizend mensen te bevatten. Het was gelijk aan dat van de toren van David, anders genoemd de sterkte, de burg Zion, welke is de stad Davids. 2 Samuel 5:7, 1 Kronieken 11:5, Micha 4:8.

Deze toren van David was gebouwd voor een wapenhuis, waarin een duizendtal beukelaars hingen, allen schilden van machtige lieden. Hij was vijftig ellen lang, en dertig breed, een wijde ruimte, een ruime plaats tot opname van hen, die daar hun toevlucht begeerden te nemen. Hij was gemaakt van pilaren, evenals het huis van binnen, of hij stond op pilaren. Gij weet, dat ik u vroeger vertelde, dat de pilaren dienden om ons te tonen wat machtige lieden of wat lieden van machtige genade God zou hebben in Zijn kerk in de woestijn. En het is uw opmerking waard, dat wij hier ook al weer pilaren hebben. En hij maakte het voorhuis van pilaren, dat is, van pilaren van cederhout, gelijk de overige pilaren van het huis.

‘En het voorhuis was voor die.’ Dat is, zoals ik het opvat, een voorhuis van de ingang kleiner dan de ruimte van binnen, zodat de pilaren zomin wat het aantal als wat de dikte aanging buiten gezien konden worden, totdat op zijn minst zij, die van zins waren om te zien, de opening van het voorhuis ingingen. En hierdoor werd gepast uitgebeeld hoe ongezien de kracht van de kerk onder vervolging is van allen, die buiten haar zijn. Helaas! zij denken, dat zij omver gelopen zal worden met één stoot, of, zoals men in Nehemia’s dagen zei: ‘Wat doen deze amechtige Joden? zal men hen laten geworden? zullen zij offeren? zullen zij het in een dag voleinden? zullen zij de stenen uit de stofhopen levend maken, daar zij verbrand zijn?’ Helaas!’ zo er een vos opkwam, hij zou hun stenen muur wel verscheuren. Nehemia 4:2-3. Maar meent gij, dat deze lieden de kracht van de Joden toen zagen? Neen, neen, hun pilaren waren binnenin en alzo verborgen voor hun ogen. David zelf wist niet wat te oordelen van de weg van de wereld tegen het volk van God, totdat hij inging in het heiligdom Gods. Psalm 73:16-17.

Hoe kan de wereld dan oordelen over de toestand der heiligen? Helaas, hadden zij de kracht der kerk gekend, voorzeker, zij zouden haar niet zo woedend bestookt hebben als zij gedaan hebben. Maar wat hebben zij gewonnen met al wat zij gedaan hebben, hetzij tegen het hoofd of tegen het lichaam dier kerk? Zij staat daar nog in de wereld, en zal daar blijven staan, al zouden ook al de volkeren der aarde zich tegen haar vergaderen. Ook zal het haar niet in haar bloei belemmeren, wanneer er velen worden afgesneden. Helaas, indien zij niet soms gesnoeid werd, dan zouden haar takken te dicht op elkaar staan. Zij dus, die weg genomen worden met Gods snoeimessen, worden weggenomen, opdat de onderste takken des te beter mogen groeien. Maar, zeg ik, haar uit te roeien, het is te vergeefs, dat iemand daarop hopen zou. Zij staat op pilaren, op rotsen, op de sterkte der steenrotsen, zij moet dus staande blijven, hetzij de wereld het gelooft of niet.

‘En de pilaren-tegenover dezelfde.’ De andere pilaren, dat is, die, welke meer binnenwaarts stonden, die, welke in het lichaam of het hoofdgedeelte van het huis waren. Christus doet niet zoals de arme wereld doet, namelijk, het beste been vooraan zetten, neen, de pilaren, die meer binnenwaarts waren in het huis, waren evengoed als die, welke vooraan stonden. Het is waar,

dat sommigen worden aangewezen voor de dood om aan de wereld de kracht der genade te tonen, niet, dat Hij niemand aan die kracht kan helpen dan die. De zwaksten van de kudde zijn, wanneer Christus hun bijstand en kracht verleent, in staat om te doen en te verdragen wat de sterken hebben ondergaan. Want Hij zegt het. En 'de andere pilaren en de dikke balken waren' overeenkomstig die, neen, 'voor die.' Inderdaad, zij, die er overgelaten zijn, schijnen zwak en krachteloos, indien ze vergeleken worden met hen, die reeds beproefd zijn geworden door vuur en zwaard en al de martelingen der mensen. Maar die genade, waardoor zij werden geholpen, die reeds zulke machtige daden gedaan hebben, kan hen, die zwakker schijnen, behulpzaam zijn om die eersten nog te overtreffen. God sterkt 'de beroofden tegen de sterken, zodat de beroofden zullen komen tegen de vesting.' Amos 5:9. Of, zoals het heet op een andere plaats: 'De lammen zullen de roef roven.' Jesaja 33:23. Zodat gij ziet dat hier alles kern of wezen is. Het zijn hier allen pilaren en dikke balken, beide in het huis en in het voorhuis.

Dit is dus het besluit-De ware leden van de kerk in de woestijn zijn sterk en machtig, daar zij door de genade van God bekwaam gemaakt zijn om staande te blijven, en eveneens samengevoegd en samengebonden zijn met de dikste banden of de dikste balken, die de Heilige Geest te voorschijn brengt om deze kerk samen te binden en bij elkaar te houden. En daar bestaat reden voor. De kerk is Gods toren of batterij, door welke Hij de antichrist neervelt, of zo gij het verlangt in de woorden van de profeet: 'Gij zijt Mij een voorhamer, en krijgswapens, en door u (zegt God) zal Ik volken in stukken slaan, ' enz. Jeremia 51:19-20. Waarom het, daar de kerk is gesteld tot verdediging van de godsdienst en om als een batterij te zijn om de antichrist neer te vellen, een: vereiste is, dat zij zou zijn samengesteld uit pilaren van sterke en hechte bouwstoffen.

Het was een gemak, dat het voorhuis zo ruim was: het was de naaste schuilplaats, of de plaats waarheen die van het huis des wouds van Libanon, wanneer zij achtervolgd werden, met de minste moeite hun toevlucht konden nemen of zich konden terugtrekken. Aldus heeft de kerk in de woestijn haar voorhuis, haar plaats, haar boezem, waarheen haar ontmoedigen voortdurend hun toevlucht kunnen nemen, en waar zij kunnen verblijven en verkwikt worden. Gelijk Abjathar David en zijn mannen na vluchtte in de woestijn, ten dage als Saul zijn vader en van zijn broeders verslagen had, en wel 'vijf en tachtig mannen, die de linnen lijfrok droegen.' 1 Samuel 22:17-23. Toen de apostelen vervolgd werden, gingen zij 'tot de hunnen' omdat de Heere daar was. Handelingen 4:23. Daar vinden wij de pilaren, en hebben wij beide vertroosting en een voorbeeld. Daar staat, gelijk Pomponius zei van Zijn persoon, Christus Jezus vooraan als Overste van het heir des Heeren, en rondom Hem de aartsvaders, de profeten, de apostelen, en de martelaren. Dit voorhuis beschouw ik dus als een voorstelling van die hartelijke en ruime toegenegenheden, welke de kerk in de woestijn heeft tot allen en voor allen, die de waarheid beminnen, en die lijden en verdrukt worden om de oprechte belijdenis daarvan.

Dit voorhuis was veel groter dan dat, hetwelk tot de tempel behoorde, om te tonen, dat zij, die het meest van de woede der vijanden hebben te lijden, gewoonlijk het meeste hart bezitten voor hen, die in dezelfde toestand verkeren. Medegevoel is een zaak van groot gewicht. Er wordt gezegd van de arme, verdrukte lieden, die in Macedonië 'in vele beproeving der verdrukking' verkeerden, dat 'de overvloed van hun blijdschap en hun zeer diepe armoede overvloedig geweest is tot de rijkdom van hun goeddadigheid, ' daar zij 'naar vermogen, ja boven vermogen' hun liefdadigheid betoonden aan de verstrooide gemeente van Jeruzalem. 2 Corinthiërs 8:1-4. En een voorhuis in een woud, of een boezem in een woestijn is iets, dat hun, die zwak en vermoeid in de woestijn rondlopen, zeer goed te pas komt. Nabal slaat zijn deuren voor David toe, en daarom stierf hij gelijk een beest. Arme David! gij waart een zwerveling, maar deze lomperd had geen medelijden met u. 1 Samuel 25:5-13, 25-39. Gezegende Obadja, gij hadt een boezem, en brood en plaatsen ter verbergung voor de kerk, toen deze verscheurd

en vaneen gereten werd door de woede van Izébel, en gij ontvingt daarvoor uw loon in de hemel. 1 Koningen 18:3-4, Mattheus 10:42. En omdat Ebed-melech medelijden had met Jeremia toen deze in de kuil was, gaf God hem niet alleen zijn ziel tot een buit, maar beloofde Hij hem de gevolgen van het stellen van zijn vertrouwen op de Heere. Jeremia 38:7-11, 38:15-18.

En hij maakte een voorhuis van pilaren. Het voorhuis is slecht de ingang van het huis, waarheen velen gaan, die echter het huis niet binnentreden, maar vandaar terugkeren. Maar dit komt, omdat zij daar geen woning hebben, zij komen alleen om te zien, of anders, indien zij meer mochten voorgeven, dan was dit niet van harte. 'Zij zijn uit ons uitgegaan, ' zei Johannes, 'maar zij waren uit ons niet: want indien zij uit ons geweest waren, zo zouden zij met ons gebleven zijn, maar dit is geschied, opdat zij zouden openbaar worden, dat zij niet allen uit ons zijn.' 1 Johannes 2:19. En omdat dit voorhuis vijftig ellen lang was, kunnen de mensen daarin menige schrede rechthout doen, terwijl zij toch nog slechts in het voorhuis zijn. Evenals wij mensen in het voorhuis van deze kerk in de woestijn hebben zien gaan, totdat zij, zoals men denken zou, uit het gezicht zijn, maar dadelijk hebt gij ze weer buiten de deur. Het is waar, dit voorhuis was gemaakt van pilaren, en alzo toonde het aan iedereen bij het eerste binnentreden de sterkte van deze plaats, de kerk in de woestijn is eveneens zo gebouwd, dat men kan zien, dat zij bestemd is tot verdediging. Ook zijn er mensen, die, wanneer zij zich voor het eerst aanbieden om de drempel over te treden, met de mond belijden, dat zij daar als soldaten zullen verkeren. Maar woorden zijn slechts wind: wanneer zij de storm zien aankomen, zorgen zij er wel voor, dat zij zich in veiligheid stellen. Dit huis, deze kerk in de woestijn moet maar voor zichzelf zorgen en heeft aan hen niets.

Gelijk het huis dus een type is van de kerk in de woestijn, zo kan zulk een groot voorhuis als daartoe behoorde ook dienen om te tonen, dat velen daar kunnen worden opgenomen, die, als de nood aan de man komt, daar spoedig weer uit zullen wippen. Ofschoon dus het voorhuis was gemaakt van pilaren, was toch iedereen, die daar wandelde, niet zodanig een. De pilaren dienden om hun, die dit huis binnengingen, te tonen, niet wat zij waren, maar wat zij behoorden te zijn. Ook de kerk in de woestijn is, zelfs in haar voorhuis of eerste ingang in dezelve, vol van pilaren, apostelen, profeten en martelaren van Jezus. Daar hangen ook de schilden, die de oude strijders gebruikt hebben, en zijn op de wanden de dappere heldendaden geschilderd, die zij verricht hebben. Er zijn daar ook zulke aanmoedigen voor hen, die stand houden, dat men zou denken, dat niemand, die daar kwam met voorgeven, dat hij daar dienst wilde nemen, alleen uit schaamte, pogingen zou doen om weer terug te gaan, en toch, niet tot hun eer worde het gezegd, er zijn er die de plaats verlaten zonder blikken of blozen, en nog bovendien pleiten voor deze hun handelwijze. Maar ik heb het verklarend gedeelte ten einde gebracht, en besluit uit deze tien bijzonderheden, aldus in dit boek afgehandeld, dat het huis des wouds van Libanon een type of voorstelling was van de kerk in de woestijn.

Ook weet ik niet, als dit mocht worden ontkent, hoe wij zo geschikt sommige van deze teksten zullen toepassen, die tot de kerk, om haar onder haar beroeringen te ondersteunen, spreken van de vertroosting, die zij naderhand zal genieten, aangezien zij haar worden aangeboden onder zulke overdrachtelijke spreekwijzen, welke duidelijk aanwijzen, dat zij eens in een woestijn was, bij voorbeeld:

1. 'Zingt met vreugde, gij hemelen! want de HEERE heeft het gedaan (namelijk, Zijn knecht Jakob verlost van zijn zonden en uit de hand van de vijand,) juicht, gij benedenste delen der aarde!(of de kerk, eens onder de voet vertrappt) gij bergen! maakt een groot gedreun met vreugdegezing, gij bossen, en alle geboomte daarin!(hier is troost voor de kerk onder de naam van woud, dat, in hetwelk het huis, waarvan wij gesproken hebben, gebouwd was), want de HEERE heeft Jakob verlost, en Zich heerlijk gemaakt in Israël.' Jesaja 44:23. Waarop, zeg ik, kan deze tekst geschikter worden toegepast dan op de kerk in de woestijn, hier voorgesteld

onder de naam van een woud, zowel als onder de titel van hemel? Ja, mij dunkt, dat haar hier wordt toegeroepen: 'O, woud, ' met het doel om ons te kennen te geven, dat het huis in het woud van Libanon de voorstelling was van de kerk in deze toestand.

2. Wederom: 'Is het niet nog om een klein beetje, dat de Libanon in een vruchtbaar veld zal veranderd worden, en het vruchtbaar veld, voor een woud geacht zal worden? En te dien dage zullen de doven horen de woorden des Boeks, en de ogen der blinden, zijnde uit de donkerheid en uit de duisternis, zullen zien. En de zachtmoedigen zullen vreugde op vreugde hebben in de HEERE, en de behoeftigen onder de mensen zullen zich in de Heilige Israël verheugen, wanneer de tiran een einde zal hebben, en dat het met de bespotter uit zal zijn en dat allen, die tot ongerechtigheid waken, uitgeroeid zullen zijn.' Jesaja 29:17, 20. Libanon was een woud, maar nu moest zij een vruchtbaar veld zijn. Wat bedoelt hij hier met Libanon dan de kerk onder vervolging, en het vruchtbare veld? Babel, de hoer, zal worden als een woud, dat is, als de kerk onder benauwing. Maar wanneer zal dit geschieden? Wel, wanneer de tiran een einde zal hebben, en het met de bespotter uit zal zijn, enz. Wat kan tot een duidelijker bewijs verstrekken dan dit, dat Libanon, namelijk het huis in het woud van Libanon, want dat wordt hier bedoeld, een voorstelling was van de kerk in de woestijn of in een staat van verzoeking en vervolging? Want veranderd te worden in een vruchtbaar veld betekent de herstelling van de verdrukte kerk in een zeer rustige en vruchtbare staat, in vruchtbare velden is het rustig, omdat zij omheind zijn, en zo zal het zijn met de kerk in die dag.

3. 'De woestijn en de dorre plaatsen zullen hierover vrolijk zijn, en de wildernis zal zich verheugen, en zal bloeien als een roos.' Jesaja 35:1. Wat hebben wij door deze woorden te verstaan, indien zij geen profetie zijn van de bloeiende staat van Christus' koninkrijk, dat in de dagen van haar vervolging vergeleken wordt bij een woestijn, bij een wildernis en bij eenzame plaatsen? En zij 'zullen hierover vrolijk zijn, ' waarover? Hierover, dat zij bevrijd zijn van de draken, de wilde dieren, de saters, het nachtgedierte, de wilde meerlen en de gieren, typen van de beesten en de onreine vogels van de antichrist. Jesaja 34:13-15. De kerk zal hierover vrolijk zijn, omdat zij van haar weggenomen en ver weg geplaatst zijn, want dan zal daar geen leeuw zijn noch enig verscheurend gedierte, ja, in de woningen der draken, waar zij gelegen hebben zal gras met riet en biezen zijn, zo als wij dat vinden bij Jesaja

35. En 'alsdan zal de kreupele springen als een hert, en de tong des stommen zal juichen: want in de woestijn zullen wateren uitbarsten, en beken in de wildernis.' Lees het gehele hoofdstuk. Daaruit, dat de woestijn en de wildernis aldus vermeld worden, en dat wel om daardoor de staat van de kerk in onrust en beroering uit te drukken, is het duidelijk, dat Libanon niet uitgesloten is, noch hetgeen daardoor afgebeeld wordt, hetwelk, zeg ik, is de kerk in haar lage staat, in haar woud- of woestijn-staat.

4. 'Ik zal in de woestijn de cederboom, de sittimboom, en de mirteboom en de olieachtige boom zetten, Ik zal in de wildernis stellen de dennenboom, de beuk, en de busboom tegelijk.' Jesaja 41:19. Kan iemand denken, dat bommen de dingen zijn, waarvoor hier gezorgd wordt? Het zijn de mensen, die de antichrist heeft vermoord in zijn woede en razernij tegen Christus, welke God zal weder brengen tot Zijn kerk, wanneer de antichrist dood en begraven is in de zijden van de mond der put. En opdat gij het des te beter moogt verstaan, dat Hij het zo bedoelt, drukt Hij opnieuw de toestand van de kerk uit als gelijk aan een woestijn-staat, en belooft Hij, dat Hij diezelfde kerk, nu zo gelijk aan een woestijn, weer zal beplanten met Christenen, bloeiende door onderscheidenheid van gaven en genade giften, afgebeeld door de onderscheidene geaardheid en namen van de bomen, waarvan hier gesproken wordt.

5. 'Ziet, Ik zal wat nieuws maken, nu zal het uitspruiten, zult gij dat niet weten? Ja Ik zal in de woestijn een weg leggen, en rivieren in de wildernis, het gedierte des velds zal Mij eren, de draken en de jonge struisen: want Ik zal in de woestijn wateren geven, en rivieren in de wildernis, om Mijn volk, Mijn uitverkorenen drinken te geven.' Jesaja 43:19-20. Hier zinspeelt

God op de toestand van de kinderen Israëls van ouds in de woestijn, en wijst Hij aan, dat zij opnieuw in een woestijn zullen zijn, en gelijk Hij hun toen water gaf en hen bevrijdde van slangen, basiliskken, adders en draken, zo zal Hij nu doen aan zijn volk, Zijn uitverkorenen.

6. 'Want de HEERE zal Zion troosten, Hij zal troosten al haar woeste plaatsen, en Hij zal haar woestijn maken als Eden, en haar wildernis als de hof des HEEREN, vreugde en blijdschap zal daarin gevonden worden, dankzegging en een stem des gezangs.' Jesaja 51:3. Zie, hier zijn Zions woeste plaatsen, Zions woestijn, woud, of Libanon. Daarnaast is hier een belofte, dat Hij haar zal troosten, en wat veronderstelt dit anders dan dat zij in haar woestijn-staat was, of ten minste, dat zij niet op haar gemak was in betrekking tot haar uitwendige vrede, haar vrijheid, en evangelie voorrechten en schoonheden? Dan volgt hier de vergelijking, waarmee Hij Zijn belofte opheldert, tot welke graad en trap Hij haar zal troosten. 'Hij zal haar woestijn maken als Eden, en haar wildernis als de hof des HEEREN.' En het gevolg van dit alles zal zijn, dat zij vreugde en blijdschap zal hebben, zij zal dankbaar zijn, en de Heere een stem des gezangs in haar ziel aanheffen.

Dit, zeg ik, zal volgen op haar bevrijding uit haar woestijn-, haar wildernis-staat, haar staat van eenzaamheid en verlatenheid, al hetwelk meer ten volle uitgedrukt wordt door haar herhaalde halleluja's. Welke halleluja's daar het gevolg zijn van haar bevrijding van de woede van het beest en de grote hoer, van wier grootheid en ondergang gij leest in de twee voorgaande hoofdstukken. Nu, zeg ik, daar de kerk in een woestijn-staat zou verkeren onder het evangelie, en daar wij dit huis des wouds van Libanon zo in het bijzonder zien voorgesteld in de Schriften, en ook daar dit huis, zijn gereedschap, zijn beroeringen en zijn staat, deze kerk zo afschilderen in deze woestijn-staat, beschouw ik het als bestemd voor die eigenste zaak, namelijk, om deze kerk in deze haar zo eenzame woestijn-staat uit te beelden.

BESLUIT.

Wij zullen hier dan nu een kort besluit maken van het geheel.

Te eerste. Dit moge ons onderrichten van de reden van de jammerlijke staat van een belijdend volk. Die is hun zo als hun deel en lot in deze wereld toegewezen. De wereld, en de lieden der wereld, moeten hier hun gerustheid hebben en bezitters zijn van alles, dit werd van tevoren getoond in Ezau, die onder zijn zonen velen had, die vorsten en koningen waren, voor er één koning was in Israël. Genesis 36:31. Omdat God de zaken zo beschikt, dat allen open baan mogen maken, wanneer Zijn Zoon zal komen om op de berg Zion en voor Zijn oudsten glorieus te regeren, welke komst zal geschieden bij de wederopstanding, en het einde dezer wereld, en dan zullen Zijn heiligen met Hem regeren: 'Wanneer nu Christus zal geopenbaard zijn, die ons leven is, dan zult ook gij met Hem geopenbaard worden in heerlijkheid.' Colossenzen 3:4.

Laten daarom de koningen, en vorsten, en potentaten niet bevreesd zijn: de heiligen, die inderdaad heiligen zijn, weten hun plaats, en zijn van een vreedzame geaardheid, 'de aarde heeft God gegeven aan de kinderen der mensen' en Zijn koninkrijk aan de zonen van God. Psalm 115:16, Mattheus 25:34, Lukas 12:32. Ik weet, dat er buitensporige gevoelens in de wereld zijn omtrent het koninkrijk van Christus, alsof het voor een gedeelte in tijdelijke heerlijkheid bestond, en alsof Hij het door vleselijke wapens tot zich nemen en het zo in zijn grootheid en luister handhaven wilde, maar ik betuig mij een vreemdeling aan deze gevoelens, en geloof en belijd juist het tegendeel, en zie uit naar de persoonlijke komst van Christus ten oordeel, en in afwachting daarvan, naar Zijn komst in de Geest, en in de kracht van Zijn Woord om de antichrist te vernielen, om koningen te onderrichten, en also gerustheid te geven aan de kerk op aarde, hetwelk voorzeker zal volbracht worden wanneer de regering van het beest, de hoer, de valse profeet, en van de mens der zonde uit is. 2 Thessalonicenzen 2:8, Jesaja 49:23, 52:15, 60:3, 10, 11, 16, 62:2, Openbaring 21:24.

Ten tweede. Laat dit de mensen leren niet te denken, dat de kerk door God is vervloekt, omdat zij in een woestijn-staat is gezet. Helaas, dat is slechts om haar op te trekken in een weg van eenzaamheid, om haar haar Kanaän des te meer welkom te doen zijn. De rust is zoet voor een arbeidend mens. Ja, deze toestand is de eerste schrede tot de hemel, ja, het is een voorbereiding voor dat koninkrijk. Gods wegen zijn niet als de wegen des mensen. 'Ik heb u verkoren,' zegt Hij, 'in de smeltoven der beproeving.' Toen Israël uit Egypte kwam, werden zij door God in de woestijn geleid, maar waarom? Opdat hij hen mocht voeren tot een land, dat Hij voor hen uitgezocht had, opdat Hij hen mocht brengen tot een stad ter woning. Ezechiël 20:6, Psalm 107:1-6.

De wereld kent de weg des Heeren niet, noch het oordeel van onze God. Meent gij, dat de heiligen, die in de wereld wonen, en die meer van de zin van God hebben dan de wereld, zich zo zouden, zich zo konden verheugen in God, in het kruis, in verdrukkingen en benauwdheden, indien zij niet verzekerd waren, dat de weg naar de hemel door vele verdrukkingen leidt? Handelingen 14:22. Laat dit dan de heiligen aanmoedigen om te hopen en zich te verblijden in de hoop van de heerlijkheid Gods, niettegenstaande de verdrukkingen, die tegenwoordig zijn. Dit is onze zaaitijd. Onze winter, droefenissen dienen om ons te beproeven en te onderzoeken van welke stof wij zijn gemaakt, ja, en om de wormstekige vruchten en die, welke in de grond bedorven zijn, af te schudden. Jammeren en ellenden om Christus' wil zijn slechts gelijk aan een steek met een els in het oor ten einde daar een juweel in te hangen.

Laat dit ook de heiligen aansporen tot geduld: wanneer wij weten, dat een beproeving een einde zal nemen, dan worden wij door die wetenschap aangemoedigd om geduld te oefenen. Ik heb een slechte meester, maar ik heb slechts een jaar onder hem te dienen, en dat doet mij hem dienen met geduld, ik heb slechts een mijl te gaan op deze slijkerige weg, en dan zal mijn pad

aangenaam en groen zijn, en dit doet mij de morsige weg betreden met geduld. Ik ben nu in lompen gekleed, maar wanneer wij een kwart jaar verder zijn, zal ik overvloed van goede kleren hebben, daarom wil ik wachten en geduld oefenen. Zo zou ik kunnen voort gaan en tal van vergelijkingen bijbrengen. Wees dan geduldig, mijn broeders, maar hoelang? Tot de komst des Heeren. Maar wanneer zal dat zijn? De komst des Heeren genaakt.

‘Zo zijt dan lankmoedig, broeders!’ hebt lang geduld, en wel ‘tot de toekomst des Heeren. Ziet, de landman verwacht de kostelijke vrucht des lands, lankmoedig zijnde over dezelve totdat het de vroege en spade regen zal hebben ontvangen. Weest gij ook lankmoedig, versterkt uw harten, want de toekomst des Heeren genaakt.’ Jacobus 5:7-8.

Einde